

titel	regisseur	iffr 2016
Aaaaaaaah!	Steve Oram	<p>Hoe zou de wereld eruitzien als mensen leven als apen? Dan doet de lokroep zijn intrede, en wordt er geürineerd in alle hoeken van het huis om een geur af te geven. In deze droogkomische film blijkt dat we als mensen schrikbarend genoeg helemaal niet zoveel verschillen van apen. Waar zouden we zijn zonder beschaving? Filmmaker Steve Oram waagt een poging. Hij schetst in een Londense buitenwijk een wereld waarin mensen apen zijn gebleven. Een kosmos zonder vooruitgang, waar etiquette nooit heeft bestaan. Gefilmd op documentaireachtige wijze worden twee facties in beeld gebracht, onder leiding van hun respectievelijke alfamannetjes, die het met elkaar aan de stok krijgen. De mensapen mompelen, kreunen en krijsen naar elkaar. Hun vleselijke lusten worden verbeeld door perverse grimassen. Het leidt tot hilarische en schaamtevolle momenten. De film verwordt geleidelijk tot apensatire, waarmee de gewiekste mensheid te kak wordt gezet. Zonder fijne motoriek kunnen we bijvoorbeeld nog wel de wasmachine repareren. En eten zonder bestek, dat komt natuurlijk voor in talloze culturen. Zo dient de observerende benadering als manier om de kijker op het verkeerde spoor te zetten. Net zoals we apen met mensen vergelijken, vergelijken we mensen die apen spelen toch weer met mensen.</p>
An	Naomi Kawase	<p>(VPRO) Zoete rodebonenpasta an uit blik of zelfgemaakt, dat maakt alle verschil. Niet alleen in je dorayaki-pannenkoekjes, maar in je leven. Dat leert een vreugdeloze dorayaki-verkoper van een bejaarde kokkin. Regisseur Kawase vraagt ook van de kijker aandacht voor schoonheid. Want wat heb je aan kersenbloesem, als je nooit omhoog kijkt?</p> <p>De Japanse Kawase Naomi (The Mourning Forest, 2007) maakt films waarin eenvoudige mensen in hun dagelijks leven onder existentiële druk komen te staan en moeten leren omgaan met verlies - en daarin vrede vinden. Daarbij geholpen door de beschouwing van de natuur, met haar schoonheid en cyclisch patroon van sterven en herrijzen.</p> <p>Zo wordt in An het eetstalletje met dorayaki (pannenkoekjes gevuld met de zoete rodebonenpasta an) omgeven door kersenvormen. De nukkige stalhouder Sentaro let daar niet op, totdat de oudere Tokue (Kiki Kirin), die hij aarzelend aanneemt als assistente, hem wijst op hun bladerpracht - die gedurende de film de seizoenen doorloopt, van bloesem tot bladverlies. Tokue (die net als Sentaro een geheim bezit), met haar in close-up getoonde kookkunsten, en vaste klant Wakana (Uchida Kyara, kleindochter van Kiki) brengen nieuw leven in het eethuisje. Een kalm verhaal, in naturalistische stijl, rond een fundamentele vraag: wat is in het leven, van dag tot dag, de moeite waard?</p>
Animal político	Tião	<p>Een koe probeert zichzelf te overtuigen dat ze toch echt gelukkig is. Maar op een avond, vlak voor kerst, wordt ze overvallen door een diep gevoel van leegheid - een vreemde, nieuwe ervaring. Haar crisis doet haar besluiten op reis te gaan om haar ware ik te vinden.</p> <p>Ze heeft alles wat haar hartje begeert. Ze is populair, houdt van shoppen, komt uit een liefhebbend gezin. Ze gaat volleyballen en na afloop nog wat roken met vriendinnen. Sportclub, barbecue, kapper: haar leventje is perfect. Er is maar een ding waarin ze afwijkt: ze is een koe. Een echte, zwartbonte koe in de mensenwereld. Niemand in de film vindt het vreemd. Maar, vertelt ze in voice-over, ze ervaart existentiële leegte. En dus trekt ze de woestijn in, haar eenzaamheid benadrukt door het breedbeeldformaat, om verleidingen als televisie en consumptiegoederen te weerstaan en zichzelf (en ons) serieuze vragen te stellen over de zin van het leven. Het absurdistisch-spirituele speelfilmdebuut van de Braziliaanse regisseur Tião wordt vervolgens alleen maar vreemder, met mannen zonder hoofd, een intermezzo rond een naakte schipbreukeling, een stop-motion robotje, de monoliet uit Stanley Kubricks 2001: A Space Odyssey (1968) en een cruciale rol voor een handboek met technische standaarden.</p>
Anomalisa	Duke Johnson, Charlie Kaufman	<p>(VPRO) Fantastische, ongebruikelijk realistisch vormgegeven stop-motionanimatie van de maker van Synecdoche, New York. Iedereen heeft een identiek uiterlijk. In een zielloos zakenhotel ziet een futloze auteur van boeken over klantenservice echter één uitzondering. Een psychologisch</p>

titel	regisseur	iffr 2016
		<p>genueanceerde, tedere ontmoeting - inclusief de beste seksscène van IFFR 2016.</p> <p>In de stop-motion-wereld van Anomalisa hebben alle mannen en vrouwen die je tegenkomt hetzelfde gezicht en dezelfde stem, en gedragen ze zich als marionetten. Totdat één vrouw afwijkt (met de stem van Jennifer Jason Leigh). Zij trekt daarmee de aandacht van de beroemde klantenservicegoeroe Michael Stone (stem David Thewlis), die zich gedeprimeerd voortsleept door zijn zoveelste businesshotel. Het prachtig gedetailleerd vormgegeven Anomalisa is een fraai voorbeeld van de mogelijkheden van animatie. De film werd dan ook in Venetië bekroond met de Grote Juryprijs en is genomineerd voor de Oscar voor Beste Animatiefilm. Coregisseur-scenarist Charlie Kaufman baseerde het scenario voor de film, deels gecrowdfund via Kickstarter, op zijn eigen, gelijknamige theaterstuk.</p> <p>Het geconstrueerde uiterlijk van de stop-motion-animatie sluit mooi aan bij Kaufmans altijd fantasievolle, komische en soms inrieste zoektochten door de verborgen mechanismen van zijn werelden, zoals eerder in Synecdoche, New York (2008) en zijn scenario's voor Being John Malkovich (Spike Jonze, 1999) en Eternal Sunshine of the Spotless Mind (Michel Gondry, 2004).</p>
<p>Bear Tales, The</p>	<p>Samuele Sestieri, Olmo Amato</p>	<p>Door verlaten Scandinavische landschappen achtervolgt een mechanische monnik een felrood mannetje. Pas als ze een gewonde teddybeer vinden, hebben ze een gemeenschappelijk doel. Twee jonge Italianen deden voor dit project alles zelf. De surreële magie van het filmmaken - tussen Tarkovski en de Teletubbies - spat van het doek.</p> <p>Filmmakers Olmo Amato en Samuele Sestieri stelden zichzelf een doel: met zijn tweeën een film maken tijdens een reis van veertig dagen door Finland en Noorwegen. Niet alleen regie, geluid en camera deed het duo zelf, ze speelden ook de hoofdrollen. Er was een scenario, maar dat werd door bepaalde ontmoetingen en plaatsen aangepast. Met The Bear Tales als meer dan intrigerend resultaat.</p> <p>De onmetelijke, ongerepte natuur van zomers Scandinavië is het decor van een dan weer abstracte, dan weer ontroerende allegorie over de zin van het leven. De monnikrobot - een soort uitgebeende C-3PO in een bruine pij - zit het rode mannetje achterna door uitgestrekte bossen, uitgestorven steden en verlaten vlaktes. Vogels kwetteren, muggen zoemen. Pas op de top van een magische berg komen de twee, uitgeput van de achtervolging, nader tot elkaar. Ze bundelen hun krachten om een beschadigde teddybeer te redden, en zo de leegte die hen omringt te vullen. Zal moeder natuur hun gebeden verhoren en het kleine beertje redden?</p>
<p>Chevalier</p>	<p>Athina Rachel Tsangari</p>	<p>(VPRO) Zes mannen op een plezierjacht gaan de strijd aan. Het spel is 'wie de Beste in Alles is'. Notitieblokjes worden tevoorschijn gehaald om werkelijk álles nauwkeurig bij te houden: hoe iedereen slaapt, praat, sport en speelt. Mannen onder elkaar. Een droogkomisch en absurd nieuw werk van Attenberg-regisseur Tsangari.</p> <p>Typisch zo'n mannenreisje. Zes kerels, een luxe jacht, de Egeïsche zee. Beetje vissen, goed eten, stoer doen op de jetski. Mannen van middelbare leeftijd, op één oudere heer na, en mannen van goede doen. Zes mannen onder elkaar, wat krijg je dan? Juist ja: competitie, elkaar de vliegen afvangen, kijken wie de langste heeft. Helemaal als een van hen oppert een spel te doen. Het spel wie de Beste in Alles is. De winnaar krijgt de zegelring van de oudste man, zoals de ridders die vroeger droegen: de "chevalier".</p> <p>Naast kopstuk Yorgos Lanthimos, wiens Dogtooth (2009) zij ooit produceerde, betoont Athina Rachel Tsangari zich in haar derde speelfilm (haar tweede, Attenberg, draaide in 2011 op IFFR) opnieuw een van de nieuwe meesters van de Greek Weird Wave. Ze neemt een herkenbare situatie en voert die in onderkoelde beelden vol droog acteerwerk tot in absurdistische extremen door. Juist die vergroting legt even hilarisch als</p>

titel	regisseur	iffr 2016
		confronterend de menselijke aard bloot. Zie ook The Slow Business of Going (2000) in het programma ID: The Generic Self.
Dork, the Girl and the Douchebag, The	Okuda Yosuke	<p>Wie denkt dat aan het genre van de Japanse yakuzagangsterfilm niets meer te verbeteren of veranderen valt, krijgt hier de kans om het ruwe tegendeel te zien. De onbesuisde, jonge filmmaker Yosuke stortte zich met zo veel overgave op het yakuzagenre en zijn eigen hoofdrol dat de dokter eraan te pas moest komen.</p> <p>Roishin is een naar mannetje. Hij spreekt jonge vrouwen aan, doet wat in hun drankje en verkwanselt hen vervolgens aan souteneurs. Het is een perverse kleine gangster, die Roishin, gespeeld door filmmaker Okuda Yosuke zelf. Op een dag tuimelt hij in de valkuil van een vrouwenhandelaar. Hij treft een vrouw aan in zijn woning en verhandelt haar, maar die vrouw was van yakuzabaas Hideo. Nu moet hij een enorme schuld aan Hideo betalen. Okuda is duidelijk een liefhebber van oude yakuzafilms - zoals ook te zien was in zijn Tiger-competitiefilm Tokyo Playboy Club (IFFR 2012). Maar hij weet zijn films ook een eigen signatuur te geven. Het gestileerde geweld van de genrefilms is hier onaangenamer en echter geworden. De berichten over hoe realistisch dat geweld was, werden in Japan vanaf de set rondgetwitterd. Er is een scène waarin Roishi een fles op zijn voorhoofd stuk slaat, en wat we dan zien is geen make-up of digitaal effect. Okuda is duidelijk een filmmaker die veel overheeft voor het welslagen van zijn film.</p>
Full Contact	David Verbeek	<p>(VPRO) De Nederlandse regisseur Verbeek toont de psychische ontakeling van een dronepiloot die per ongeluk een school bombardeert. De introverte militair betreedt zijn eigen, gekwelde onderbewuste, afgebeeld als respectievelijk een eiland en een boksschool, en zoekt via seks en geweld wanhopig naar full contact.</p> <p>Een kille container in the middle of nowhere: de Amerikaanse Nevada-woestijn. Daarin de dronepiloot, strak gekadreed, vinger op de knop, starend naar schermen, instructies via koptelefoon. Doel kiezen, aftellen, vuren - en duizenden kilometers verderop ontploft een terroristenkamp. Of een school, per ongeluk, waarna piloot Ivan (Grégoire Colin) in een existentiële crisis raakt. Nachtclub, seks, liefde; wroeging en ontkenning; de vage grove korrel van dronebeelden - Ivan betreedt het desoriënterende grensgebied van zijn geestesvermogens, waarbij zijn onderbewuste wordt verbeeld als een ongenaakbaar eiland én een duistere boksschool waar hij zich moet bevrijden van zijn diepste angsten, zoekend naar werkelijk contact. David Verbeek (bekend van Aziatisch georiënteerde films als Shanghai Trance, 2008) ontrafelt opnieuw de psychologische effecten van snelle culturele en technologische ontwikkelingen, ditmaal ondersteund door een minimalistische soundtrack van Tindersticks-toetsenist David Boulter.</p>
Garbage Helicopter, The	Jonas Selberg Augustsén	<p>Absurde roadmovie over drie nietsnuttende twintigers die een antieke klok (is hij nu stuk of niet?) moeten terugbrengen naar hun oma. De hoogtepunten van de Zweedse cultuur gevat in een Jarmuschiaans zwart-wituniversum, met humor droger dan een IKEA-kerstboom op 7 januari. Kraakhelder zwart-wit, korte, zorgvuldig gecomponeerde statische shots en droge humor - het is niet verwonderlijk dat het speelfilmdebuut van Jonas Selberg Augustsén al is vergeleken met het vroege werk van Jim Jarmusch. Los daarvan voegt de Zweedse regisseur genoeg eigens toe, zoals poëzie en subtiel engagement.</p> <p>Op een dag wordt Oma Sirpa wakker en denkt: ik wil mijn klok terug. Al een jaar geleden gaf ze hem mee om te laten repareren; nu is het genoeg. Twee dagen later stappen haar drie verveelde kleinkinderen - met de klok - in een oude Saab 900 Turbo, op weg naar oma. De duizend kilometer lange, licht absurde reis voert langs verlaten snelwegen, bezienswaardigheden als de grootste kaasschaaf ter wereld en veel snelheidscamera's. De melige running gags winnen aan betekenis naarmate de film vordert, vooral wanneer je weet dat de hoofdpersonen Roma zijn. En zo kan het dat een droogkomische roadmovie over kruiswoordraadsels, bubbelfolie en een vuilnishelikopter ook iets te zeggen heeft over cultureel erfgoed en racisme.</p>

titel	regisseur	iffr 2016
Heart of a Dog	Laurie Anderson	<p>(VPRO) Laurie Anderson kreeg kort na elkaar de dood van haar moeder, echtgenoot Lou Reed en hond Lolabelle te verwerken. Alle drie zijn aanwezig in dit zeer persoonlijke essay over leven, liefde, dood en taal. Stilistisch bespeelt Anderson alle mogelijke registers; haar vertelstem en muziek houden de veelkleurige onderdelen bijeen.</p> <p>Het jaar 2011 markeert een keerpunt in het leven van kunstenaar en muzikant Laurie Anderson. Haar geliefde hond Lolabelle, die haar jarenlang gezelschap hield, overleed. Niet lang daarna stierf ook haar moeder, om minder dan twee jaar later gevolgd te worden door Lou Reed, The Velvet Underground-voorman met wie ze 21 jaar samen was.</p> <p>Anderson zette het rouwproces om in een film. Net zoals haar multimediasperformances is Heart of a Dog een lappendeken van verschillende onderdelen: animatie en 8mm-homemovies worden afgewisseld met found footage. Constante is Andersons stem, die meandert langs persoonlijke herinneringen en grote onderwerpen als liefde, leven en dood. Zonder sentimentalisme of zweverigheid koppelt ze rituelen uit Het Tibetaanse Dodenboek of de taalfilosofie van Wittgenstein aan autobiografische verhalen of observaties omtrent de gecontroleerde samenleving die is ontstaan na 9/11. Een caleidoscopisch filmessay, dat bij elkaar wordt gehouden door Andersons vioolcomposities en soundscapes.</p>
Land of Oz, The	Vasily Sigarev	<p>Nieuwjaarsdag, Jekaterinenburg. Een hedendaagse Dorothy onderneemt met tegenzin een wonderlijke dwaaltocht door de ijzige stad, waar allerlei bizarre figuren haar ervan weerhouden om haar uiteindelijke doel te bereiken.</p> <p>Prettig gestoorde en warmbloedige komedie die de Russische ziel op uiterst vileine en grofgebekte wijze blootlegt.</p> <p>Als Lenka Sjabadinova op de ochtend van de eerste dag van het jaar samen met haar zus een flat bezoekt om daar een Griekse man af te ranselen - een weinig doordachte onderneming met nare gevolgen - kan ze niet bevroeden dat dat bij lange na niet het vreemdste is dat ze die dag zal meemaken.</p> <p>Dolend door Jekaterinenburg gaat ze op zoek naar de kiosk waar ze haar eerste werkdag dient te draaien. De stad en haar excentrieke inwoners, onder wie een dronken man die haar uitdaagt voor een potje worstelen in de sneeuw en een muzikant die haar dolgraag zijn nieuwe videoclip wil tonen, hebben echter andere plannen voor de passieve jonge vrouw. Op absurdistische wijze toont voormalig Tiger-kandidaat Vasily Sigarev (Living) de tragiek van het dagelijks leven in de Oeral, in een excentrieke en radicale stijl die sterk doet denken aan zijn in 2013 overleden landgenoot Aleksej Balabanov.</p>
Men & Chicken	Anders Thomas Jensen	<p>Twee broers zoeken hun biologische vader in deze mysterieuze en hilarische, filosofische en absurdistische griezelskomedie. Met afstand de vreemdste Deense film van de laatste jaren, met aanstekelijk plezier gespeeld door een topcast (Mads Mikkelsen, Nicolas Bro, Nikolaj Lie Kaas) en geregisseerd door de maker van Adam's Apples.</p> <p>De fine fleur van het Deense acteursgilde was nooit eerder zo lelijk. Mads Mikkelsen, Nikolaj Lie Kaas, Søren Malling, David Dencik, Nicolas Bro - het zijn stuk voor stuk bekende en geliefde gezichten uit vele Deense films en televisieseries, maar in Men & Chicken zijn ze, als leden van een nogal wonderlijke familie, haast niet te herkennen.</p> <p>Op zoek naar hun biologische vader komen Gabriel (Dencik) en Elias (Mikkelsen) terecht in wat op het eerste gezicht een gekkenhuis lijkt - het onderkomen van drie woeste mannen op een klein, van de rest van de samenleving afgesneden eiland. De mannen blijken familie, maar hoeveel genetisch materiaal iedereen precies met elkaar deelt, is de hamvraag; het huis herbergt een tragisch familiegeheim.</p> <p>Na zijn alom geprezen zwarte komedie Adam's Apples (2005) was het lang wachten op een nieuwe film van Anders Thomas Jensen. Men & Chicken is een volledig eigenzinnige mix van griezelsfilm en komedie, vol vechtpartijen, slechte kapsels, bedenkelijk vooruitgangsoptimisme en ontroerende ontboezemingen.</p>
Motel Mist	Prabda Yoon	In de kamers van Motel Mistress kunnen erotische fantasieën werkelijkheid

titel	regisseur	iffr 2016
		<p>worden. Maar of dit de betrokkenen zal bevallen is iets anders. Een vreemde verdwijning, wraak, aliens, het komt allemaal voorbij op een doodgewone middag in dit liefdesnest. Een fantasierijke verbeelding van ons existentiële isolement.</p> <p>'Mars Attacks' staat er op het T-shirt van een medewerker van een buitenaards ogend love-motel in Bangkok. Of hier nu aliens rondhangen of niet, de griezeligste figuur is voorlopig de sluw-vaderlijk glimlachende Sopol, een seksmaniak met een voorkeur voor akelige spelletjes. In kamer 7 probeert hij die uit op de tiener Laila, die bang is dat haar dappere vriendin Vicky niet meer op tijd zal komen. Debuterend regisseur Prabda Yoon, die eerder het scenario schreef voor het even fantasierijke Last Life in the Universe, vangt het in heldere en strak gecomponeerde beelden. Misschien is het geen toeval dat hij ervaring heeft als grafisch ontwerper.</p> <p>Het gevoel van isolement, benadrukt door spiegels en muren met kijkgaatjes, slaat twee kamers verder nog harder toe. Daar meent een voormalige televisieberoemdheid in contact te staan met buitenaardse wezens; ter voorbereiding op hun komst heeft hij de kamer alvast zwart geverfd. Opmaat naar onverwachte wendingen en bizarre gebeurtenissen die zowel Sopol als de kijker niet hadden kunnen voorzien, waarbij de paden van alle hoofdpersonen elkaar kruisen. Hoe vreemd kan de weg naar een troostende handreiking zijn.</p> <p>Of buitenaards leven nu bestaat of niet, voor Yoon maakt dat niet veel uit. We zijn volgens hem allemaal eenzaam in ons eigen universum. De absurditeit van het bestaan en het gevoel dat contact en vertrouwen zeldzaam zijn, lagen ten grondslag aan Motel Mist, waarin hij en passant het sociale klimaat in Thailand aanstipt.</p>
Neon Bull	Gabriel Mascaro	<p>(VPRO) Tijdens een reis met een rodegezelschap door Brazilië registreert de camera weidse vergezichten. Sublieme beelden, die worden afgewisseld met een minder dromerige realiteit: het harde werk te midden van de runderen. Gezamenlijk vormen deze opnamen een fabelachtige choreografie, tegen de achtergrond van een snel veranderende samenleving.</p> <p>Iremar trekt met een rodegezelschap door het noordoosten van Brazilië. Het is zijn taak om de stieren de ring in te sturen. De fysieke opzweepende scènes worden gevolgd door contemplatieve passages, waarin leden van het gezelschap op schilderachtige wijze worden geportretteerd.</p> <p>Cameraman Diego García hanteert een documentaire-achtige esthetiek om de dynamiek in de ring weer te geven. Het is een lossere stijl, gecombineerd met symmetrische tableaux die doen denken aan de doeken van Johannes Vermeer. De camera is een observator die alledaagse gesprekken vat, zoals het gejengel van jongeling Cáca. De camera is tegelijk een instrument van verwondering, zoals tijdens de bijzonder belichte dansopvoeringen van moeder Galega.</p> <p>Zo bezien kan de film vergeleken worden met een meanderende rivier. Tijdens de rustigere gedeeltes kan de kijker zich verwonderen, en in de scherpe bochten wordt de veranderende Braziliaanse samenleving belicht. Zo wordt op harmonieuze wijze duidelijk hoe traditie geleidelijk plaatsmaakt voor industrie.</p>
Ogres, Les	Léa Fehner	<p>Aan drama geen gebrek bij de leden van het reizende theatergezelschap Tsjechov Cabaret. De Franse toneelacteurs delen lief en leed, als een rondtrekkende stam waarbij privé en werk altijd door elkaar lopen. Ze nemen geen blad voor de mond, deze recalcitrante acteurs met sardonisch gevoel voor humor. Theater gaat voor alles.</p> <p>Familie, werk, liefde en vriendschap lopen dwars door elkaar bij de licht excentrieke leden van het Franse Tsjechov Cabaret. Het rondtrekkende theatergezelschap strijkt met hun caravans neer in havengebieden en andere desolate plekken, waar ze hun hele hebben en houwen met elkaar delen.</p> <p>Het drama verplaatst zich met gemak van het toneel naar de echte wereld, gestimuleerd door de bacchanalen die zich regelmatig in het kampement afspelen. Zonder enige reserve vertellen de leden elkaar de pijnlijke waarheid, niets blijft ongezegd. De terugkeer van een oude vlam en de komst van een baby halen oude wonden open.</p>

titel	regisseur	iffr 2016
		<p>Terwijl de directeur van het theatergezelschap zijn vrouw aan de kant zet, maakt hun dochter zich los van haar dominante ouders. Een opstandige acteur met een sardonisch gevoel voor humor wijst de directeur ook nog eens fijntjes op zijn al te grote ego, waardoor de acteur in het verleden een onmogelijke keuze tussen zijn werk en zijn zieke zoon moest maken. Alles voor het theater.</p>
<p>Slow Business of Going, The</p>	<p>Athina Rachel Tsangari</p>	<p>Petra Going is een nomadische cyborg. Elke dag trekt ze naar een nieuwe stad om herinneringen van andere mensen te verzamelen terwijl ze er zelf geen heeft. Dit opmerkelijke debuut van Athina Rachel Tsangari, dat zich afspeelt op verschillende plekken over de hele wereld, is een multi-genreverhaal over vervreemding, het concept 'thuis' en de verhouding tussen mannen en vrouwen.</p> <p>Petra Going is een nomadische cyborg die voor Global Nomad Project werkt. Met een schommelstoel op haar rug reist ze de wereld over om ervaringen van andere mensen te registreren, terwijl ze zelf geen herinneringen heeft. Het debuut van Athina Rachel Tsangari, dat in verschillende steden is opgenomen, is een onconventionele combinatie van fictie, toneel, documentaire, poëzie en experimentele cinema. Petra wisselt constant van stad en hotel en haar geestdriftige non-stop reis wordt zo een originele beschouwing van onthechting, geheugenverlies en verlangen, die een definitie vormen van de postmoderne identiteit en een tabula rasa. Zoals haar ex-collega Micah verwijtend zegt: Petra is een 'professionele toerist'. Micah is gestopt met reizen omdat ze er niet meer tegen kon een 'geleend leven' te leiden. Ze zocht een thuis. Voor Petra is thuis 'het vermogen om altijd verder te gaan zonder in nostalgie om te kijken'.</p>
<p>Waiting Room, The</p>	<p>Igor Drljaca</p>	<p>Jasmin, een succesvol acteur, moet in de jaren negentig vluchten uit Bosnië en belandt in Canada. In een reeks droogkomische momenten schetst dit drama een man van middelbare leeftijd in de schemerzone tussen een glorieus, vooroorlogs acteerverleden en zijn huidige, teleurstellende bestaan als bouwvakker.</p> <p>Jasmin (Jasmin Geljo) vluchtte in de jaren negentig vanuit Bosnië naar Toronto, Canada. Hij dweept met zijn verleden als gevierd televisieacteur in Sarajevo. Naast zijn werk op bouwplaatsen heeft hij een acteerkus in een lowbudgetfilm. Met zijn fictieve gezin neemt hij op de set plaats in een auto. Nadat de opnamen zijn begonnen, gaan de geprojecteerde wegen, die eindeloos lijken, over in beelden van Jasmin, die buiten de studio peinzend achter het stuur zit.</p> <p>Zijn ijzige blik spreekt boekdelen. Jasmin heeft zich nooit volledig thuis gevoeld in Canada. Hij houdt zichzelf voor de gek. Deze lange takes in de auto worden afgewisseld met scènes waarin juist trivialiteit overheerst, met gesprekken over chocoladebananen en over het matige script van de volgende film waarin hij een rol heeft bemachtigd. Op tragikomische wijze onthullen die gesprekken hoe ontheemd Jasmin is, net als acteur Geljo, op wiens leven de film deels is gebaseerd.</p>

titel	regisseur	iffr 2017
Amatore, L'	Maria Mauti	<p>In het Milaan van de jaren twintig en dertig van de twintigste eeuw ontwikkelde Piero Portaluppi zich tot een succesvol architect én een enthousiast filmer. Zijn collectie amateurfilms illustreert niet alleen de carrière van hun maker maar geeft ook een tijdbeeld van een samenleving die in toenemende mate in de ban raakt van Mussolini.</p> <p>Een reis door het beeldarchief van architect Piero Portaluppi, die in de jaren twintig en dertig van de vorige eeuw met onder meer het Hoepli Planetarium, het RAS-gebouw en talloze villawoningen voor de welvarende inwoners van Milaan zijn stempel drukte op de stad. De liefde voor de stad van deze experimentele documentaire naar verwijst, kwam enkele jaren geleden aan het licht dankzij de vondst van een collectie 16mm-films, door hem geschoten, gemonteerd en van titelsequenties voorzien.</p> <p>De man, die ooit nauwgezet bijhield hoeveel soep, vlees, wijn en salade hij in een jaar consumeerde, toont in deze filmpjes een even zorgvuldig geregisseerd beeld van zijn persoonlijke en sociale leven in een turbulente periode in de Italiaanse geschiedenis. Een periode waarin Portaluppi's bouwstijl evolueerde van neogotiek naar modernisme, terwijl hij opklom tot de kringen van de elite waar hij zijn clientèle vond en zich moeiteloos conformeerde aan de heersende ideologie van Mussolini's fascisme.</p>
Câini	Bogdan Mirică	<p>Een man erft een perceel van zijn grootvader, maar ontdekt dan dat hij een misdaadbaron was. De handlangers van de overleden grootvader zijn niet bereid het perceel op te geven. Een stemmige mix van western, thriller en Roemeense New Wave.</p> <p>Wanneer Roman vanuit Boekarest bij een afgelegen dorp arriveert om het land te verkopen dat zijn grootvader hem heeft nagelaten, wordt hij geconfronteerd met een serie vreemde voorvallen. Hij ontdekt dat grootvader de lokale onderwereld bestierde en dat het voetvolk, onder leiding van de charismatische Samir, er alles aan zal doen om het land in bezit te houden. De honderden hectaren grasland grenzen direct aan de Oekraïne, waardoor alles wat het daglicht niet verdraagt moeiteloos van het ene naar het andere land vervoerd kan worden. Ondertussen probeert de politie de ongelukkige eigenaar van een afgehakte voet te achterhalen.</p> <p>Bogdan Mirică's debuut toont het noordoosten van Roemenië als een gebied waar lokale bendes de dienst uitmaken en de politie voor de grap aanwezig is. Zo was het, maar zo hoeft het niet te blijven. De komst van de vreemdeling uit Boekarest zou de situatie wel eens ingrijpend kunnen veranderen.</p>
Chez nous	Lucas Belvaux	<p>In het noorden van Frankrijk krijgt een populaire, toegewijde verpleegkundige van een extreemrechtse partij de kans zich kandidaat te stellen voor het burgemeesterschap. De campagne stelt haar wilskracht en haar privéleven zwaar op de proef. Een actueel en doordringend onderzoek naar hoe populisme 'goede' mensen langzaam maar zeker kan bezoedelen.</p> <p>This Is Our Land, de Engelse titel van de film, is ook de slogan van de fictieve populistische partij RNP, gemodelleerd naar het Front National. Pauline Duhez is een wijkverpleegster en alleenstaande moeder die al jaren met grote zorg haar patiënten bezoekt. Ze zorgt voor haar zieke vader, een voormalig vakbondsman en nog steeds communist. De arts waar ze al jaren mee werkt, vraagt haar op een dag of ze zich kandidaat wil stellen voor de RNP.</p> <p>Chez nous laat zien welke stemmen en sentimenten schuilgaan onder de vlag van het populisme en dat het denken in vijandbeelden in Frankrijk steeds gewoner wordt. Voor oude fascistische partijen is het keurige voorkomen van de partij slechts een verandering van strategie, het doel is nog steeds een blank vaderland. Andere bewoners van de oude mijnbouwstreek rond Calais zagen de wereld te snel veranderen en voelen zich door de staat in de steek gelaten. Maar alle maatpakken en glimlachjes ten spijt: het geweld is nooit ver weg.</p>
Conversation with a Cactus	Elise Florenty, Marcel Türkowsky	<p>Een jonge vrouw in Tokio maakt de koppeling tussen de mysterieuze dood van een journalist en het Hashimoto-experiment waarbij een cactus het alfabet wordt aangeleerd. In een open structuur worden fictie en</p>

titel	regisseur	iffr 2017
		<p>documentaire afgewisseld via het gebruik van verschillende filmformaten. In de jaren 70 probeerde het echtpaar Hashimoto een cactus het Japanse alfabet aan te leren. Via een leugendetector werd de output van de plant omgezet in geluid en daarmee kreeg de plant een stem. Het ultieme doel was om planten als potentiële getuigen in te zetten bij toekomstige moordonderzoeken. Elise Florenty en Marcel Türkowsky kregen toegang tot het archief en mochten als eerste de experimenten in het Engels vertalen. Meneer Hashimoto, voormalig directeur bij Fuji, droeg bij aan de ontwikkeling van de Giant LED- en Neon Panel-techniek. De combinatie van techniek en culturele traditie komt overal in de film terug, zoals via het fictieve verhaal dat zich in de buitenwijken van Tokio afspeelt, een omgeving die bekendstaat om de animistische traditie, hypertechnologie en de 'politics of silence'. De film is een lichtzinnige dromerige verkenning rond het zelf en de ander, mythe en geschiedenis, waarheid en leugen, gelinkt aan het Hashimoto-experiment.</p>
Convoi, Le	Frédéric Schoendoerffer	<p>Zeven mannen, vier auto's, één dag om een flinke lading cannabis van Malaga naar Parijs te brengen. Als een vuurgevecht met Spaanse agenten flink misgaat en een Franse toeriste wordt gegijzeld, loopt het uit de hand. Klassieke exercitie in genre-existentialisme waarin alles draait om ruimte en snelheid.</p> <p>Een 'go fast' is in het Frans een drugskonvooi (de term komt van de snelle boten die voor het eerst tijdens de Amerikaanse drooglegging werden gebruikt om alcohol te smokkelen). Een go fast heeft in feite weinig te maken met piepende banden en verschroeid rubber, want de runners houden zich aan de maximum snelheid in een poging op te gaan in het verkeer. Hierbij rijdt één auto voorop die de weg verkent en de andere auto's waarschuwt als er problemen dreigen, zoals een wegversperring. Alles draait om behoedzaamheid. En toch, vanaf een bepaald punt in zijn verhaal, interpreteert Frédéric Schoendoerffer de term go fast aangenaam letterlijk: Le convoi is evenzeer een existentialistisch noir Kammerspiel vol paranoia als een efficiënte oefening in actie in zijn meest gestroomlijnde en verchromde vorm.</p>
Dawson City: Frozen Time	Bill Morrison	<p>Meeslepende documentaire over de unieke relatie van het Canadese stadje Dawson City met haar bioscoop, en de goudkoorts die dit slaperige vissersdorp tijdelijk overnam. Zowel een symfonie als een tijdscapsule, bestaande uit fragmenten uit de perfect geconserveerde stille films die in een stortplaats werden ontdekt. Prachtige neerslag van de vroege twintigste eeuw.</p> <p>De eerste generaties filmmakers schoten hun producties op nitraatfilm. Dat is bijzonder licht ontvlambaar en ruim tachtig procent van nitraatfilms in de wereld is om die reden verloren gegaan. De verrassing was dan ook groot toen in 1978 in het Canadese Dawson City 533 blikken met films uit de periode 1910-1920 tevoorschijn kwamen. Ze waren gedumpt in een lokaal zwembad dat daarna werd omgevormd tot ijshockeybaan. De permafrost had ze bijna een halve eeuw geconserveerd.</p> <p>Er ging bijna net zoveel tijd overheen voordat iemand zich in het materiaal verdiepte. Aan de hand van het unieke materiaal reconstrueert mediakunstenaar Bill Morrison de geschiedenis van Dawson City. De zwijgende film en bioscoopjournaals vertellen meerdere verhalen: over de gold rush, de economische voorspoed die deze bracht maar ook over de milieuschade en het onrecht dat de inheemse bevolking is aangedaan. Er komt zelfs nog een verjaard geval van sportfraude aan het licht.</p>
Fraud	Dean Fleischer-Camp	<p>Gary filmt elke nieuwe aankoop die zijn gezin doet. De verslaving aan nieuwe spullen loopt uit de hand en een drastische beslissing wordt genomen om de levensstijl te behouden. Deze metathriller is gemonteerd uit bestaand YouTube-materiaal en stelt je geloof in wat echt is en niet continu op de proef.</p> <p>Dean Fleischer-Camp werkte met meer dan honderd uur YouTube videomateriaal over een familie, waarvan vader Gary graag ieder gezamenlijk moment met de wereld deelt. In een slimme, razendsnelle montage – geen</p>

titel	regisseur	iffr 2017
		<p>shot is langer dan een tiental seconden – is het mogelijk geweest om een verhaal te creëren dat de kijker steeds bewuster maakt van de verleiding van de consumptiemaatschappij, de gevaren van de verslaving aan nieuwe aankopen en de mogelijke desastreuze gevolgen van frauduleus handelen. Deze controversiële documentaire roept vragen op over wat je mag doen met materiaal dat je op YouTube vindt en in hoeverre je dit zo mag monteren dat er een thriller uitkomt. Mag een regisseur manipulatie inzetten om zijn verhaal te vertellen? En waarom zou je alles willen vastleggen en online delen, waardoor geen enkel moment nog privé en onbekend kan blijven?</p>
<p>Free Fire</p>	<p>Ben Wheatley</p>	<p>In glanzende jasjes en wijde pijpen gestoken retro-gangsters proberen tijdens een uit de klauwen gelopen wapendeal in een verlaten fabriekshal het vege lijf te redden. Ben Wheatleys coole cast belandt in een klassieke shoot-out, met rake kogels en dito oneliners. Wie overleeft de veldslag in deze kloeke actiefilm?</p> <p>Wie in wapens handelt, weet dat daar risico's aan verbonden zijn. Zeker als blijkt dat er bij de kopende én verkopende partij een stel heethoofden rondloopt met de vinger al aan de trekker. In het Boston van 1978 komen twee groepen criminelen bijeen in een afgelegen fabriekshal om een wapendeal af te handelen. Men hoopt op een soepele overdracht, maar du moment dat twee opgefokte kemphanen uit verschillende groepen ruzie krijgen, begint iedereen te schieten. In de chaos van kogelregens, scheldpartijen en rappe oneliners proberen alle gangsters, onder wie een knappe jongedame die eerst nog tracht de gemoederen te bedaren, deze nacht te overleven. Wie nog rechtop staat na deze retro shoot-out, probeert er met de geldkoffer vandoor te gaan.</p> <p>Na de vervreemdende misdaadkomedie Sightseers (2012) en zijn veelgeprezen verfilming van J.G. Ballards dystopische roman High-Rise (2015) keert de Britse cultfilmer Ben Wheatley terug met een crimineel goede actiefilm.</p>
<p>Grave / Raw</p>	<p>Julia Ducournau</p>	<p>Liefde gaat door de maag, dat geldt helemaal voor de jonge studente diergeneeskunde Justine. Nadat deze brave vegetariër op een ontgroening rauw konijn moet eten, krijgt ze een verontrustende honger naar vlees. Reeds veel bekroonde, bloederige, maagomkerende horror over vleselijke lusten, waarin mensen als beesten tekeergaan.</p> <p>Übertutje Justine begint onzeker en met lichte angst aan haar studie diergeneeskunde. De campus is groot en de ontgroening goor. Van haar oudere stoere zus hoeft ze weinig steun te verwachten. Gelukkig is Adrien er nog, haar kamergenoot en gay best friend. Tot Justines grote horror moet ze op de ontgroening rauwe konijnenniertjes eten. Vlak daarna krijgt ze vreselijke uitslag en een onbedwingbare honger naar vlees. Het blijkt het begin van haar bloederige transformatie van brave streber naar lustige vamp. Een beetje horrorfilm stelt door middel van gore metaforen maatschappelijke fenomenen aan de kaak. De kijker met een sterke maag proeft door al het bloed, de kots en de haren heen ook kritiek op onze omgang met dieren en heersende schoonheidsidealen. Cameraman Ruben Impens (De helaasheid der dingen, Belgica) brengt dit alles in bloederige en beestachtige glorie beeldschon in beeld. Schrijver en regisseur Julia Ducournau won met dit speelfilmdebuut al vele prijzen, waaronder de FIPRESCI-prijs op de Semaine de la Critique in Cannes.</p>
<p>I Am Truly a Drop of Sun on Earth</p>	<p>Elene Naveriani</p>	<p>April werkt als prostituee in een vervallen nachtclub in Tbilisi. Daar ontmoet ze Dije, een Nigeriaanse vluchteling die per vergissing naar Georgië is gekomen. Er groeit een vreemde, romantische band tussen hen, maar kan die het gevoel van vervreemding verdrijven? Prachtig, subtiel portret van dolende zielen in een spookstad.</p> <p>De zon is nog net niet op in Tbilisi, Georgië als April wordt vrijgelaten na weer een nacht te hebben vastgezeten voor prostitutie. Al zal de zon voor April en haar collega's waarschijnlijk nooit opkomen. Ze leven in een masculiene wereld waarin vrouwen een wegwerpartikel zijn, iets om je op af te reageren. In de schaduw van een luxe hotel ontmoet ze Dije, een jonge Nigeriaanse immigrant, vanwege het virulente racisme op de Kaukasus een</p>

titel	regisseur	iffr 2017
		<p>verschoppeling onder verschoppelingen. Ooit dacht hij op weg te zijn naar Georgia, Amerika, maar hij belandde in het andere 'Georgia'. Weer een droom vervlogen. Op een plek waar alleen van dag tot dag te overleven valt, aan de rand van de wereld, herkennen twee zielen elkaars eenzame reis. Gefilmd in zwart-wit, want hoe anders, en uiteindelijk met een strook pikzwarte, wrange humor, schetst Elene Naveriani in dit krachtige debuut gestolde levens - schijndood tot de dood erop volgt.</p>
<p>King of the Belgians</p>	<p>Peter Brosens, Jessica Woodworth</p>	<p>Veelgeprezen Belgische mockumentary en roadmovie van IFFR-regulars Brosens en Woodworth. Een Belgische koning krijgt tijdens zijn staatsbezoek in Turkije te horen dat Wallonië onafhankelijk is geworden. Wat volgt is een hilarische reis van de koning en zijn entourage door de Balkan, die alle mogelijke (culturele) clichés weerspiegelt.</p> <p>Tijdens een staatsbezoek aan Turkije ontvangt Nicolaas de Derde, koning van de Belgen, een desastreus bericht waardoor hij met zijn entourage onmiddellijk terug moet naar Brussel. Vanwege een zonnestorm laten de Turken hem echter niet gaan, bang om hun toekomstig lidmaatschap van de EU in gevaar te brengen. De documentairmaker die in opdracht van de koningin bezig is de vitaliteit en de glimlach van de koning vast te leggen, bedenkt een oplossing. Terwijl het koninklijk gevolg zich in een gammele bus over de Balkan beweegt en achtervolgd wordt door de Turkse geheime dienst, staart Nicolaas tijdens pauzes visionair in de verte en werkt aan een speech die de Belgen eindelijk duidelijk zal maken wat voor een formidabele staatsman aan het Paleizenplein 1 te Brussel zetelt.</p> <p>De reislust is makers Peter Brosens en Jessica Woodworth niet vergaan, maar na de verre uithoeken van Mongolië in Khadak (2006) en de Andes in Altiplano (2009) vonden ze het decor voor dit komische drama praktisch naast de deur.</p>
<p>Manifesto</p>	<p>Julian Rosefeldt</p>	<p>Voortreffelijk eerbetoon aan verschillende (kunst-)manifesten van de 19de en 20ste eeuw, variërend van het communisme tot Dogma, virtuoos gekoppeld aan dertien personages, onder wie een dakloze man, een fabrieksarbeider en een directeur - allemaal gespeeld door de onvolprezen Cate Blanchett. Een bijzondere, humoristische audiovisuele ervaring.</p> <p>Een keurige moeder bidt aan tafel voor de lunch, terwijl haar zoons en echtgenoot ongeduldig luisteren. "Ik ben voor een kunst die niet alleen op zijn kont zit in een museum", zegt ze. "Ik ben voor kunst waar gaten in vallen als in sokken, die gegeten wordt als een stuk taart."</p> <p>De woorden komen uit een manifest van popart-kunstenaar Claes Oldenburg uit 1961. Ze worden uitgesproken door Cate Blanchett, in een van de dertien (!) rollen die de actrice speelt in Manifesto, Julian Rosefeldts experimentele film waarvoor hij putte uit de statements van meer dan vijftig kunstenaars en andere denkers uit de twintigste eeuw. De film, afgeleid van Rosefeldts gelijknamige multiscreen-filminstallatie, is een tour de force waarin leidende denkbeelden over kunst en maatschappij handzaam worden vervaardigd in twaalf delen. De verbluffend veelzijdige Blanchett (ze speelt onder meer een zwerver, poppenspeler, directeur en choreograaf) maakt de teksten fris en springlevend. Het geestige, onderhoudende Manifesto bewijst dat visionaire ideeën werkelijk tijdloos kunnen zijn.</p>
<p>Mole Song – Hong Kong Capriccio, The</p>	<p>Miike Takashi</p>	<p>De nieuwste film van de Japanse cultkoning Miike Takashi is een hilarische, energieke, walgelijke actiekomedie waarin een wc-ontstopper als wapen wordt gebruikt. Undercoveragent Reiji keert terug naar het witte doek en belandt ditmaal in het neonverlichte Hongkong.</p> <p>Al vanaf de openingsscène waarin undercoveragent Reiji zich naakt aan een vliegende helikopter vastklampt, weten we dat ons een wild avontuur wacht in de betrouwbare handen van Miike Takashi. Deze krankzinnige actiekomedie van de beroemde cultmeester is zijn tweede bewerking van Takahashi Noboru's succesvolle mangaserie.</p> <p>In zijn terugkeer op het witte doek is Reiji de rechterhand en bodyguard van de leider van een yakuzabende die hij infiltreert. Zijn glimmende pak is zo'n goede vermomming dat de politie denkt dat hij is overgelopen, en hij wordt nu gezocht. Maar hij blijft zichzelf: hij gelooft nog steeds in gerechtigheid en</p>

titel	regisseur	iffr 2017
		<p>zijn libido en onophoudelijke hartstocht blijven hem verlammen. Als de bende afreken met verraders en een concurrerend Chinees syndicaat, wordt de inzet voor Reiji behoorlijk verhoogd. Tijdens de doldwaze climax in Hongkong moet hij niet alleen zijn edele delen beschermen.</p>
<p>Mort de Louis XIV, La</p>	<p>Albert Serra</p>	<p>Op 1 september 1715 sterft Lodewijk XIV van Frankrijk in zijn paleis in Versailles aan gangreen. In zijn verduisterde slaapvertrek is het tijdens zijn laatste dagen een komen en gaan van vertrouwelingen en artsen. De mythische status van de Zonnekoning en diens fysieke lijdensweg komen samen in de memorabele vertolking door Jean-Pierre Léaud.</p> <p>Met La mort de Louis XIV continueert de Catalaan Albert Serra een reeks radicale films, van Honor de cavallería (2006) tot Història de la meva mort (2013), die gekenmerkt wordt door een weldadig maar urgent gevoel voor literair-filosofische herschepping van historische onderwerpen. Zijn iconoclastische benadering van cinema is schilderachtig mooi en humoristisch. Voor de eerste keer, en met wereldwijd succes, werkte Serra hier met professionele acteurs: de performance van icoon Jean-Pierre Léaud als de Franse Zonnekoning maakt de film tot een van de absolute hoogtepunten van het jaar. In de duistere paleisvertrekken, door kaarsen belicht in een fraai Rembrandtesk palet, trekt een stoet aan gezagsdragers en hulpverleners langs het bed van de aan gangreen stervende vorst. Onmiskenbaar is hij nog altijd de machtigste man van een Europa dat met één voet – een pijnlijk rottende voet – in de moderne, rationele tijd stapt, terwijl de ander nog vastzit in het slijk der middeleeuwen. Of andersom.</p>
<p>Night of a 1000 Hours</p>	<p>Virgil Widrich</p>	<p>Hermann Ullich stierf tijdens de Tweede Wereldoorlog in een schuilkelder. Of toch niet? En waarom verschijnen alle dode familieleden van de industrieel op deze winteravond in het enorme familiehuis? Agatha Christie kon alleen maar dromen van deze Oostenrijkse whodunit waarin ook wat lijken uit het nationale verleden uit de kast komen.</p> <p>Net voordat moeder het familiebedrijf en het bijbehorende, statige herenhuis overdraagt aan haar zoon, zakt ze in elkaar. Gelukkig voor haar andere zoon, want die dreigde door zijn extreemrechtse sympathieën alles mis te lopen. Toch blijkt haar dood niet zo definitief als gehoopt; terwijl ze even later haar testament ondertekent, verschijnen ook andere overleden familieleden. Iedereen behalve Hermann Ullich, het hoofd van de familie, die in 1945 in Wenen omkwam bij een bombardement. Tenminste, dat dacht men. Tijdens een lange nacht verschijnen steeds meer aanwijzingen dat de geschiedenis anders in elkaar zit.</p> <p>Virgil Widrich, wiens vorige speelfilm Heller als der Mond (2000) in Rotterdam in première ging en meedong naar de Tiger Awards, laat zich in dit luchtige moordmysterie niet beperken door zoiets banaals als de realiteit. Doden lopen de kamer binnen alsof ze nooit zijn weggeweest. Hoe passé is het verleden, lijkt de film te vragen. Zeker een paar oude politieke spoken blijken nog lang niet tot rust gekomen.</p>
<p>Orpheline</p>	<p>Arnaud des Pallières</p>	<p>Ga terug in een mensenleven en je treft in elke levensfase iemand die in wezen misschien hetzelfde is, maar in sommige opzichten bijna onherkenbaar. Daarom wordt de hoofdpersoon, een schooldirecteur, hier vertolkt door vier verschillende actrices, in een spannende narratieve vorm – met enig gevaar voor desoriëntatie.</p> <p>Arnaud des Pallières maakte deze film vanuit de gedachte dat elk leven in feite is opgebouwd uit meerdere levens, elke persoonlijkheid uit meerdere persoonlijkheden. Om te begrijpen wie zijn hoofdpersoon Renée is, de jonge directeur van een kleine school die niet kan ontsnappen aan haar verleden, moet je de personen leren kennen die zij eerder was: de adolescente Sandra, de tiener Karine en het kleine meisje Kiki. Zij worden vertolkt door actrices die uiterlijk niet sprekend op elkaar lijken; een manier om juist de verschillen te benadrukken.</p> <p>Het risico dat zijn publiek gedesoriënteerd raakt, lijkt Des Pallières – die de verhaallijnen naadloos in elkaar laat overlopen – niet af te schrikken: hij weet dat de gemiddelde kijker instinctief zoekt naar overeenkomsten om samenhang in het verhaal te vinden. Voor deze spannende narratieve vorm</p>

titel	regisseur	iffr 2017
		baseerde hij zich op het levensverhaal van scenarioschrijver Christelle Berthevas, met wie hij eerder Michael Kohlhaas (2013) maakte.
Rey	Niles Atallah	<p>In de negentiende eeuw sticht een Franse avonturier een koninkrijk in onherbergzaam Zuid-Chili, waar hij het gevreesde Mapuche-volk achter zich verenigt. Het Chileense leger reageert nietsontziend. Indrukwekkend vormgegeven avonturenfilm en krachtig textuur-experiment, inclusief stukken half vergaan celluloid: regisseur Atallah begroef sommige filmopnamen jaren geleden om ze nu alsnog te gebruiken.</p> <p>Er was eens een koning, op weg naar het einde van de wereld. Daar, in het puntje van recent onafhankelijk Zuid-Amerika, sticht hij zijn koninkrijk. Het is 1860 en deze Franse avonturier, Orélie-Antoine de Tounens, is wellicht een tikkeltje waanzinnig. Juridisch onderlegd en gewapend met een zelfgeschreven grondwet en zijn nieuwe vlag baant hij zich te paard een weg door de woeste wildernis. Na aankomst weet hij de inheemse bevolking te verenigen en wordt hij verkozen tot hun vorst. Tenminste, dat is een versie van dit waargebeurde verhaal. Dan volgen andere versies. Hij is geholpen door een inheemse verrader. Hij is een Franse spion! Zijn plan slaagt, maar hij wordt opgepakt en berecht. Verbannen. Sterft. Maar keert terug? Wie herinnert zich wat, wie was waar en wanneer? De problematiek van geschiedenis en herinnering worden in Rey benadrukt in de textuur en degradatie van beeld en geluid.</p> <p>Regisseur Niles Atallah filmde delen al in 2011 en begroef de 35mm-, 16mm- en super8-film in zijn achtertuin. Wat doet de tijd met een verhaal? Het resultaat van zijn 'burials' duikt door de gehele film op – als afbrokkelende herinneringen en wilde visioenen van de koning.</p> <p>Met steun van het Hubert Bals Fonds experimenteerde Atallah daarnaast met marionetpoppen, maskers en stop-motion-animatie. Alle resultaten culminereren in dit verbluffende delicate kunstwerk: een ode aan de film en een uiterst interessant sprookje.</p>
Safari	Ulrich Seidl	<p>Ongemakkelijk maar secuur toont de Oostenrijkse stilist Seidl witte westerlingen die in Afrika op jachtvakantie gaan. Trots poseren ze met de fraaie dieren, die ze van veilige afstand hebben omgelegd. Terwijl arme zwarten de karkassen verslepen en slachten, beschrijven de welgestelde witten de opwindende van een goed schot.</p> <p>Ulrich Seidl, Oostenrijks chroniqueur van Europees maatschappelijk ongemak, toont in de documentaire Safari de westerse plezierjacht op Afrikaanse fauna. Zoals altijd stileert Seidl, bekend van de Paradiesspeelfilmtrilogie (2012-2013), met strakke kaders en symmetrische beeldcomposities. Hij gaat op pad met witte Duitse en Oostenrijkse vakantievaarders (onder wie het Ellinger-echtpaar uit zijn documentaire Im Keller, 2014), die op hun dure jachtvakanties in zuidelijk Afrika professioneel worden begeleid; impala, zebra en giraffe worden van grote afstand trefzeker geraakt. Maar Seidl is vooral geïnteresseerd in de motivatie van de jagers (die met elk gedood dier trots op de foto gaan), zoals het gezin waarvan iedereen een keer de trekker mag overhalen.</p> <p>Waar de hoofdpersonen in Seidls documentaire Tierische Liebe (1995) dieren liefdevol omarmden, houdt het jagersvocabulaire dieren als Stück ('exemplaar') juist emotioneel op afstand. In neokoloniaal contrast met de witte welvaart zijn het arme zwarte arbeiders die de enorme giraffe in een slachthuis in stukken snijden.</p>
Selbstkritik eines bürgerlichen Hundes	Julian Radlmaier	<p>De jonge filmmaker Julian, ironisch genoeg gespeeld door Julian Radlmaier zelf, valt voor de jonge expat Camille en biedt haar de hoofdrol aan in zijn zogenaamde communistische sprookjesfilm. Verrassenderwijs volgt ze hem in zijn zoektocht naar inspiratie, linkse idealen en verlichting. Eigenzinnige politieke komedie over leven en films maken, met magische wendingen. Geen idee of proletarische revoluties doorgaans beginnen met romantische verlangens, maar in Julian Radlmaiers absurd-komische Selbstkritik eines bürgerlichen Hundes lijkt dat idee niet vergezocht. De film begint met het relaas van de hond uit de titel, die in een raamver telling uitlegt hoe hij van</p>

titel	regisseur	iffr 2017
		<p>een werkloze communistische filmmaker veranderde in een viervoeter met een hang naar filosofische bespiegelingen.</p> <p>Niet in staat geld te vinden om zijn nieuwe project te financieren, liegt de jonge Berlijnse regisseur Julian tegen uitwisselingsstudent Camille dat zijn baantje op het platteland een onderzoek is voor een volgende film. Als Camille aanbiedt te helpen, ziet hij zich gedwongen de leugen vol te houden. De plantage blijkt niet de proletarische idylle waarvan hij had gedroomd, maar gelukkig zorgt de wederopstanding van Franciscus van Assisi voor spirituele inzichten en een nieuw levensdoel. Radlmaiers theatrale stijl is duidelijk geïnspireerd door de films van Werner Schroeter (wiens assistent hij ooit was), maar hij voegt er een vette knipoog naar Rossellini en het neorealisme aan toe.</p>
<p>Serpent aux mille coupures, Le</p>	<p>Éric Valette</p>	<p>Wijn en drugs, solidariteit en xenofobie, burens met verschillende achtergronden, zelfgekozen buitenstaanders en onwelriekende politieke omstandigheden zijn de ingrediënten van Éric Valettes terugkeer naar het witte doek. Een perfecte mix van sociaal-politieke omzichtigheid en ingewijd genrevakmanschap, die bewijst dat vermaak en verheldering nog altijd kunnen samengaan.</p> <p>Omar is niet een naam die je traditioneel zou verbinden met Franse wijn. Althans, dat is wat de meeste andere plaatselijke wijnboeren vinden; dus hebben ze alles geprobeerd om van hem af te komen. In dit decor van ordinaire vreemdelingenhaat komt bij toeval een stelletje Zuid-Amerikaanse drugsuilkuikers terecht, die prompt omgelegd worden. De huurmoordenaar, fysiek in slechte doen, zoekt een schuiladres. Zoals de wijngaard van Omar. Éric Valette heeft enkele van de knapste en moedigste Franse misdaadfilms van de laatste jaren gemaakt: de bijdehante politieke thriller Un affaire d'état kan elders in dit programma gevonden worden, terwijl de seriemoordenaarfilm La proie (2011) bekeken moet worden door elke oprechte cinefiel. Terug naar Le serpent aux milles coupures. Die is vintage Valette, een perfecte mix van sociaal-politieke omzichtigheid en ingewijd genrevakmanschap, die bewijst dat vermaak en verheldering nog altijd kunnen samengaan.</p>
<p>Ugly</p>	<p>Juri Rechinsky</p>	<p>De Oostenrijkse Hanna, die een relatie heeft met Jura uit Kiev, belandt door een ongeluk met een schedelbreuk in een Oekraïens ziekenhuis. In prachtige tableaux, gedraaid door Ulrich Seidl's vaste cameraman Wolfgang Thaler, toont de beklemmende debuutfilm van Rechinsky de pijn van het bestaan aan de rafelranden van Europa.</p> <p>Regisseur Juri Rechinsky zoekt graag de zwarte randen van het menselijk bestaan op. Kijk alleen al naar de titels van zijn voorgaande films: het korte Why so Happy en de documentaire Sickfuckpeople, die het leven van een groep jonge Oekraïense drugsverslaafden op de rand van volwassenheid portretteerde.</p> <p>Rechinsky's eerste speelfilm heet Ugly en richt zich in de woorden van de regisseur op het menselijke lijden en de schijnbare onmogelijkheid van geluk. Centraal staan een jong stel, de Oostenrijkse Hanna en de Oekraïner Jura, en hun beider families. Zonder uitzondering krijgen ze het zwaar te verduren: ze lijden, worstelen, verliezen en wanhopen. In de wijze waarop zijn personages zich omhoog proberen te werken, toont Rechinsky tussen de regels door ook de grote verschillen in mentaliteit tussen zijn thuisland Oekraïne en Oostenrijk, het land waar hij inmiddels werkt. Een kloof die door heel Europa snijdt.</p>

titel	regisseur	iffr 2018
Blockage	Mohsen Gharaei	<p>Als handhavingsambtenaar moet Qassem de illegale straathandel in Teheran bestrijden, maar hij gebruikt zijn positie vooral om verkopers geld af te troggelen. Nu zijn baas er lucht van heeft gekregen en zijn ontslag heeft aangekondigd, moet Qassem op zoek naar andere nering.</p> <p>Omdat hij weet dat er veel geld omgaat in de afvalrecycling wil hij een truck kopen, met de erfenis van zijn schoonvader als aanbetaling. Zijn vrouw wil het geld besteden aan een huis, zodat ze het gezin van haar zus niet meer tot last hoeven te zijn, maar achter haar rug om zet Qassem zijn riskante plan toch door.</p> <p>In de eerste soloregie van Mohsen Gharaei zetten corruptie en huichelarij de toon. "Vertel niemand dat ik dit heb gezegd" is een vaste bezweringsformule. De zenuwslopende plotafwikkeling dankt veel aan Qassem's impulsieve en heetgebakerde karakter. Hij is zeker niet de enige die moeite heeft om steeds het goede te doen – ook als er even niemand kijkt.</p>
Cannibal Club, The	Guto Parente	<p>Een prachtige dag aan de Braziliaanse kust. De steenrijke Gilda ligt naast haar zwembad met een cocktail, terwijl echtgenoot Octavio een bord bijvult met perfect gegrild vlees. Mensenvlees, ontdekken we al snel in The Cannibal Club. De zwoegende schoonmaker van de villa heeft geen idee dat binnen afzienbare tijd hijzelf in keurige lapjes op een schaal zal liggen.</p> <p>Heerlijk verknipt, deze Braziliaanse satire over een eliteclubje dat in het geheim chique diners organiseert waar bandeloze seks en het vlees van simpele burgers de hoofdingrediënten zijn. Als Gilda per ongeluk ontdekt dat de leider een verborgen kant heeft, zijn zij en Octavio hun leven niet meer zeker. De uitvergroting die filmmaker Guto Parente van de samenleving maakt, is even gruwelijk als grappig. Een wereld waarin de allerrijksten zich onaantastbaar wanen, lachend opscheppen over vreemdgaan, straffeloos moorden en ondertussen klagen over het onbeschaafde tuig dat op straat rondloopt. Opgesloten in hun ivoren toren is het wachten tot ze een keer door de realiteit worden ingehaald.</p>
Cleaners, The	Hans Block, Moritz Riesewieck	<p>Dat fake news wordt rondgepompt wisten we al. En dat online gedrag bepaalt wat ieders tijdslijn op sociale media toont, is ook bekend. Maar dat er dagelijks tienduizenden Filipijnse content moderators bezig zijn om te bepalen wat er überhaupt op het web te zien is? Zodat onze tijdslijnen gezellig of op zijn minst geweldloos blijven: dat bleef tot voor kort verborgen. Propaganda of vrije nieuwsuiting? Met een verharde blik en steeds bijlerend over sekstermen en vlaggen van jihad-groeperingen oordeelt deze immense workforce over vele duizenden nieuw geplaatste video's en afbeeldingen. IGNORE of DELETE? In hun onthullende debuutdocumentaire The Cleaners infiltreren makers Hans Block en Moritz Riesewieck in deze schaduwindustrie.</p> <p>Internet is niet zo neutraal en democratisch als het pretendeert te zijn. Hooggeplaatste techexperts en (ex-)cleaners komen aan het woord over de noodzaak en de praktijk van deze schoonmaakacties. En uit gesprekken met kunstenaars en activisten die slachtoffer werden van dit kuisen, blijkt dat the cleaners wellicht de loop van de geschiedenis bijsturen.</p>
Fleurière, La	Ruben Desiere	<p>Vanuit de opslagruimte van een bloemenwinkel graven Tomi, Rasto en Mizu een tunnel, om zo in de kluis van de Nationale Bank van België te geraken. Maar dit is geen inbraak volgens goed geolied Hollywoodscenario. Het trio is voorzien van slechts een schep en een pikhouweel. Ook aan kaarten van het ondergrondse rioolstelsel ontbreekt het, zodat na het graafwerk een eindeloze zoektocht volgt. Ondertussen regent het gestaag en stijgt het water in het gangenstelsel.</p> <p>Desillusie, zelfbeklag en opportunisme vechten om voorrang in de tragikomische gesprekken tussen de inbrekers. Het genre van de inbrekersfilm, met zijn codes en vaste patronen, fungeert als decor voor een portret van een stel randfiguren die het lot in eigen hand proberen te nemen. Schilderachtige shots van het beregende daklicht of een stoel naast een vers gedolven gat onderstrepen de stilstand van hun huidige leven. De onderneming lijkt bij voorbaat kansloos. Maar ook de underdog wint wel eens, toch?</p>

titel	regisseur	iffr 2018
Fuck Off 2	Jörn Donner	<p>Ter ere van het eeuwfeest van de Finse onafhankelijkheid keerde Donner, inmiddels ver in de tachtig, terug naar zijn polemische klassieker Fuck Off! – Images from Finland. Fuck Off 2, de beste titel van het festival, is met zijn voorganger verbonden door muziek: nieuwe artiesten, nieuwe arrangementen, maar de vaak grappige protestliederen zijn nog even belangrijk. De fundamentele vraag is dezelfde: is het in het huidige Finland de moeite waard om te leven, sterven of neuken? De filmmaker zelf staat centraal in dit subjectieve en egocentrische verhaal.</p> <p>Donner toont zichzelf als oude man die een hartoperatie ondergaat voor hij de enorme veranderingen sinds 1971 wil gaan beschrijven en zich richt op de problemen in de Finse samenleving, waar, net als elders in het westen, sommigen extreem rijk zijn geworden en anderen gebukt gaan onder armoede en depressies. Maar zijn menselijkheid compenseert het bijtende sarcasme omdat hij pleit voor empathie met de verliezers van de geschiedenis.</p>
Fuck Off!	Jörn Donner	<p>Vijftig jaar geleden trok de Finse boerenbevolking naar de steden en naar Zweden om de armoede te ontvluchten. In die tijd trok Jörn Donner door Finland – en ook door Zweden omdat daar de moderne wereld begon – om mensen vragen te stellen over hun leven, hun dromen, hun ideeën over vooruitgang, liefde en seks en over hun land. Tegenwoordig is dit vrij normaal, maar destijds resulteerde het in deze ronduit fascinerende en vrije Finse klassieker.</p> <p>Donner – romanschrijver, filmmaker, politicus en producent – werd later een van de culturele iconen en de enige Fin die een Academy Award won (als producent van Bergmans Fanny och Alexander). Gezien het openhartige en ietwat expliciete karakter van sommige scènes kon de film pas twintig jaar later in zijn oorspronkelijke vorm worden vertoond. “Deze film is het mafste wat we ooit hebben gemaakt”, gaf hij toe, “maar als de film gestoord is, is dat de schuld van de Finnen.”</p>
Garçons sauvages, Les	Bertrand Mandico	<p>De jongens zijn los. Begin 20ste eeuw gaan vijf tieners uit welgestelde families voor straf op een cruise na het vermoorden van hun leraar. Onder leiding van een gewelddadige kapitein komen ze aan op een vreemd eiland met een weelderige, bovennatuurlijke vegetatie. Zoals de song al zegt: "A change is gonna come".</p> <p>In zijn eerste speelfilm verdiept Bertrand Mandico het universum van zijn bekroonde korte films: cinema als iets organisch, altijd gedraaid op film, waarin lichamen worden gevat in sterk gestileerde, sexy, wilde beelden. Een wereld van letterlijke en metaforische (lichaams)sappen. Les garçons sauvages presteert het om sterk verschillende invloeden en genres als Joseph Conrads Lord Jim, Rainer Werner Fassbinder, Kenneth Anger, jaren 80-New Wave, Joseph Von Sternberg en Wakamatsu Kôji te combineren tot een prachtig (grotendeels) zwart-witfeest van magische visies. Met de kracht van poëzie in plaats van toespraken pleit de film voor een vloeiende seksuele identiteit om onszelf te bevrijden.</p>
Good Evening to the People Living in the Camp	Joost Conijn	<p>Al jaren beheersen vluchtelingen de nieuwsitems, maar wie kent ze nu eigenlijk? In dit onorthodoxe document gaat kunstenaar en filmmaker Joost Conijn op zoek. In Griekenland werkt hij zich in een door militairen bewaakt kamp op een verlaten vliegveld naar binnen door een gat in het hek. In Frankrijk, buiten de jungle van Calais, wacht hij met zijn nieuw opgedane kennis in een donker veld op de vrachtwagens naar Engeland.</p> <p>Conijn volgt de bewoners van vluchtelingenkampen – zonder agenda, zonder hoofdpersoon, zonder vooropgezet plan. Om hun misère gaat het hem niet, wel om hun bezigheden. In de schaduw van de actualiteit blijkt het leven onstuitbaar zijn gang te gaan. Een gezin speelt een potje voetbal, een kind wakkert het vuur aan en wie kan bezoekt het geïmproviseerde badhuis. Een kamp wordt platgewalst, elders wordt het weer opgebouwd. Mensen duiken op uit de nacht en verdwijnen erin.</p>
Goose, The	Mike Maryniuk	<p>'De Gans' wordt hij genoemd. Een doofstomme jongeman met een kinderlijk kapsel, opgetrokken schouders en een markant trainingsjasje. Genoeg</p>

titel	regisseur	iffr 2018
		<p>redenen voor zijn kleinsteedse plaatsgenoten om hem als mafketel weg te zetten. De Gans hokt samen met een buikspreekende dorpsgenoot en diens griezelig ogende buikspreekpop. Die laatste keert herhaaldelijk terug in zijn meest verwarrende dromen. De Gans lijkt zich in deze omgeving niet thuis te voelen, daarom lijkt zijn ontmoeting met de Tijdreisagent een uitweg. Diens reizen per fax en zijn briljante oplossing voor de Gans' spraakgebrek stemmen vrolijk. Maar daarna loopt de miscommunicatie met de Gans en zijn medemens helemaal uit de hand. Kan de Ontsnappingskunstenaar die hij in het ziekenhuis ontmoet uitkomst bieden?</p> <p>In dit experimentele drama vol absurdistische trekjes spelen ronduit psychedelische droomsequenties een grote rol. Daarbij wordt lustig gebruik gemaakt van stop-motion-tapijtfiguren, stille film-verwijzingen, computeranimatie, video-opnames en Arcade-videogames. Daar horen natuurlijk ook nylon trainingspakken, megabrillen en leren jasjes met plooiën bij.</p>
Hauptmann, Der	Robert Schwentke	<p>Op overtuigende wijze brengt Der Hauptmann het morele bankroet in Duitsland tot leven in de weken voorafgaand aan de totale nederlaag in WO II. In het begin van de film, gebaseerd op het waar gebeurde verhaal van Wehrmachtkorporaal Willi Herold, zien we hoe deze door zijn landgenoten wordt opgejaagd als deserteur. Hij ontsnapt en vindt in een verlaten legervoertuig het uniform van een veelvuldig onderscheiden Luftwaffe-kapitein. Hij trekt het aan en merkt al snel dat men naar hem luistert, terwijl hij beslist over zaken van leven en dood, alleen om nog wat langer, op een prettige manier in leven te blijven in deze race naar de bodem.</p> <p>In het begin van zijn carrière in Hollywood regisseerde Robert Schwentke succesvolle films met grote budgetten. Met al zijn filmische middelen en talent keerde hij terug naar Duitsland en maakte dit provocerende werk, net toen lokale politici begonnen over het recht om trots te zijn op de prestaties van de Wehrmacht.</p>
Insect	Jan Svankmajer	<p>De Mestkever komt te laat, de Parasiet ligt te slapen en mevrouw Larf let meer op haar breiwerkje dan op de aanwijzingen van de regisseur. Het is duidelijk: dit amateurtheatergezelschap heeft nog een lange weg te gaan tot hun uitvoering van The Insect Play, een beroemd satirisch toneelstuk uit 1922 van de gebroeders Karel en Josef Čapek, waarin verschillende insecten worden opgevoerd met verdacht menselijke trekjes: hebzucht, egocentrisme, jaloezie.</p> <p>Het misantropische stuk kwam vanwege het pessimistische einde zwaar onder vuur te liggen, vertelt Jan Švankmajer aan het begin van zijn film Insect. Onder druk pasten de schrijvers het slot aan, tot ongenoegen van Švankmajer. Natuurlijk geeft de 83-jarige meester van de surrealistische cinema een geheel eigen draai aan het werk van de Čapeks. Met animaties, kijkjes achter de schermen van het filmmaken en andere intermezzo's heeft hij met Insect een geestige, fantasierijke satire gemaakt over theater, film, dromen en alles wat de mens tot mens maakt – en het insect tot insect.</p>
Jeune Femme	Léonor Séraille	<p>Paula (Laetitia Dosch) is blut, draagt een gestolen jas, heeft een verse schram op haar voorhoofd en is behoorlijk overstuurd. Tien jaar lang was ze met haar vroegere docent en nu heeft hij haar gedumpt. Als wraak ontvoert ze zijn kat als ze begint aan haar zwerftocht door Parijs. Balancerend op het randje van dakloosheid probeert de vroegere 'vriendin van' zichzelf opnieuw uit te vinden. Daarbij plooit zij zich volledig naar de mensen die zij tegenkomt, of het nu een lesbienne is die in haar een oud-klasgenoot denkt te herkennen of een jonge moeder op zoek naar een au pair.</p> <p>Behalve de karakterstudie van een losgeslagen individu kan Jeune femme gezien worden als het portret van een generatie. Paula is een dolende 'thirtysomething', die nooit op de proef is gesteld, maar ook geen enkel perspectief heeft. Of zoals ze zelf zegt: "Ik voel me nostalgisch over alle dingen die ik nog niet heb gedaan."</p>
Jimmie	Jesper Ganslandt	<p>Jimmie is vier jaar oud. Zijn vader heeft hem verzekerd dat hij zijn moeder, die plotseling verdwenen is, weer terug zal zien. Jimmie gelooft hem; welke</p>

titel	regisseur	iffr 2018
		<p>kleuter zou dat niet doen? Ook als zijn prettige leventje in Stockholm nog verder uiteenvalt, blijft Jimmie zich vastklampen aan beloftes. Aan een volwassen hand, een vriendelijk gezicht, zijn trouwe knuffel.</p> <p>Secuur en invoelend laat Jesper Ganslandt (Falkenberg Farewell, The Ape) in zijn vierde speelfilm zien hoe een kind zich probeert te redden in tijden van wanhoop en gemis. Jimmie, met zijn lange blonde haar en zijn hippe Fjällräven-rugzakje, moet vluchten uit Zweden, op zoek naar een veilige toekomst. De tocht is lang en gevaarlijk.</p> <p>De vraag "Wat als het ons overkwam?" ligt aan de basis van het impressionistische Jimmie; met een simpele omkering brengt Ganslandt de vluchtelingen crisis voor een West-Europees publiek griezelig dichtbij. De film overstijgt daarbij het sterke concept en is in de eerste plaats een aangrijpend en meeslepend drama, uitstekend geacteerd door Ganslandt zelf en zijn zoontje Hunter.</p>
Laissez bronzer les cadavres	Hélène Cattet, Bruno Forzani	<p>Het Frans-Belgische filmmakersduo Cattet-Forzani (Amer, L'étrange couleur des larmes de ton corps) pakt opnieuw uit met deze brutale genremix: gewelddadige crimi, een toetsje erotiek en een vleugje western.</p> <p>In een spookachtige ruïne aan de Middellandse Zee heeft zich een explosief gezelschap teruggetrokken. Madame Luca, kunstenaar met een hekel aan de samenleving, hokt er met uitgebluste schrijver Max en ziet de bende van Rhino aanschuiven. Een koffer met goud, twee in leder gehulde motoragenten en andere ongenode gasten leiden tot een meedogenloze krachtmeting.</p> <p>Dat alles onvervaard uitgebeeld met een visuele stijl waarbij nadruk de norm is. Zoals bijvoorbeeld scènes bestaande uit een spervuur van extreme close-ups. Aldus verandert het paradijsje in een slagveld, waar verraad botst op erotiek, en visioenen van met goudverf beschilderde naakten zich vermengen met het geluid van schoten en krakend leer.</p>
Lamaland	Pablo Sigg	<p>Derde speelfilm van de Mexicaans-Zwitserse filmmaker Pablo Sigg, die sinds 2010 in Nueva Germania, Paraguay aan de tweedelige film Lamaland werkt. Hoofdpersonen zijn de bejaarde broers Friedrich en Max Josef Schweikhart, directe afstammelingen van de utopische kolonie, bedacht door Richard Wagner en aan het eind van de 19e eeuw daadwerkelijk gesticht door Nietzsches zus Elisabeth. Door haar 'Zuid-Amerikaanse koppigheid' noemde haar broer haar, niet zonder sarcasme, 'Llama'.</p> <p>Met zijn eenvoudige vertelstructuur is Lamaland een intieme en subtiele film die inzicht verschaft in een radicale staat van isolatie. Door de narratieve tussenkomst van de filmmaker wordt het ultieme lot van de broers onthuld als de verstarde orde in hun dagelijkse leven spontaan instort. Het is alsof de duistere krachten van de tijd, de goden van de lucht en andere elementen het einde verlangden van deze mannen, die droomden van een wereld met één geschiedenis, één taal, één godheid, één ras en één grondgebied.</p>
My Friend the Polish Girl	Ewa Banaszekiewicz, Mateusz Dymek	<p>Een jonge Amerikaanse filmmaker cast een Poolse vrouw als hoofdpersoon voor haar documentaire over het leven van migranten in Londen na het Brexit-referendum. Haar enige regieaanwijzing aan Alicja luidt: "Doe alsof ik er niet ben."</p> <p>Dat betekent niet dat documentairmaker Katie niet ingrijpt in haar leven – integendeel. Met confronterende vragen probeert ze intimiteit te forceren en drijft zo een wig tussen Alicja en haar vriend. Alicja, die een schamel inkomen verdient als servicemedewerker in een bioscoop en als actrice aan de bak probeert te komen, gaat intussen volledig in de film op; de camera oefent een magische aantrekkingskracht op haar uit. De documentaire wordt al snel het verslag van een bedenkelijk spel waarin de twee vrouwen elkaar uitdagen.</p> <p>In een krachtige en frisse beeldtaal die cinéma vérité combineert met tekenanimatie en stijlelementen van vlogs, levert dit overtuigende speelfilmdebuut een reflectie op de roofzuchtige relatie tussen filmmaker, subject en toeschouwer.</p>
Outrage coda	Kitano Takeshi	<p>In Outrage en Outrage Beyond, de voorgaande delen van deze yakuza-</p>

titel	regisseur	iffr 2018
		<p>trilogie, veroverde het Japanse Hanabishi-misdaadsyndicaat de macht na een felle strijd met de Sanno-clan. Veelzijdig regisseur Kitano Takeshi, die al eerder (zie Sonatine) het gangstergenre een eigen signatuur gaf, zet deze finale strak en stijlvol, maar ook kil en hard neer, al ontbreekt een toets gitzwarte humor niet. Otomo (Kitano), de stoïcijnse yakuza van de oude stempel, heeft nu een Koreaanse beschermheer. Hij zou het liefst gaan vissen met zijn maat Ichikawa, maar het lot beslist anders.</p> <p>Een onbenullig incident in een Koreaans bordeel is de vonk die een breed uitwaaiende strijd tussen meerdere rivalen doet ontbranden. Otomo ziet zich genoodzaakt om zich te mengen in dit schaakspel van mannen in gedistingeerde kostuums. Een kille, met abrupte geweldsexplosies doorsneden wereld waarin gangsterromantiek ontbreekt, de oude yakuza-codes vervangen zijn door meedogenloos opportunisme en zelfs de politie naar de pijpen van de misdaad danst.</p>
Pierdete enter los muertos	Ruben Gutiérrez	<p>Een oude komiek ligt tot aan zijn nek begraven in de Mexicaanse woestijn. Een jonge, verbitterde vrouw dreigt zijn hoofd in te slaan met een knuppel omwonden met prikkeldraad – het enige wat haar gruweldaad kan uitstellen zijn zijn verhalen over een mythische drempel waarachter de absolute waarheid te vinden is. Zit zij in zijn droom? Of hij in de hare? Of waren zij ooit dat Bonnie-en-Clyde-achtige koppel dat we intussen ook nog volgen, dat stel dat wraak neemt op de wereld?</p> <p>In deze dystopische raamvertelling is niets wat het lijkt. "Sommige verhalen hebben geen duidelijk begin of einde", zegt de oude man, en zijn verhalen over liefde, angst voor de dood en de kwetsbaarheid van de liefde grijpen in elkaar. Nihilistisch, maar prachtig geschoten biedt deze vertelling geen oplossing, maar wel vluchtwegen voor een verloren wereld. Regisseur Gutiérrez noemt deze tweede langere film zijn opera prima.</p>
Sweet Country	Warwick Thornton	<p>Witte Australiërs en Aboriginals onder één dak: even lijkt het te kunnen in het begin van Sweet Country. Sam en zijn vrouw Lizzie wonen en werken anno 1929 bij een vriendelijke boer, maar worden op goed vertrouwen uitgeleend aan een ex-militair die geen greintje eerbied blijkt te hebben voor mensen met een andere huidskleur. Sam moet hem uit noodweer zelfs doodschieten en omdat een wraakkogel waarschijnlijker lijkt dan een eerlijk proces, vlucht hij met Lizzie de Australische outback in.</p> <p>Dat mag misschien klinken als de opzet van een beklemmende achtervolgingsthiller, maar regisseur en cameraman Warwick Thornton (Samson and Delilah) maakt er iets heel anders van. Een verstilde, fraai geschoten western, waarin personages hun eigen persoonlijke geschiedenis krijgen dankzij geluidloze beeldflarden die kort voor- of achteruit in de tijd springen. Effectief verteld, zodat er intussen veel ruimte overblijft voor bespiegelingen op een maatschappij waarin gerechtigheid het moet afleggen tegen wederzijds wantrouwen.</p>
Tiempo compartido	Sebastián Hofmann	<p>Even lekker bijkomen, denken vakantiegangers Pedro en Eva. All-inclusive vakantieparadijs Vistamar heeft schitterende zwembaden en golfbanen. Het nieuwe management (prachtige rol van Breaking Bad's R.J. Mitte) biedt hostess Gloria tevens mooie carrièrekansen. Maar terwijl zij promotie maakt, voelt haar echtgenoot Andres nattigheid.</p> <p>Typisch Sebastián Hofmann: al snel verschijnen er meer scheurtjes in het paradijs. Want helaas blijkt het luxeappartement van Pedro en Eva dubbel geboekt. Eva besluit dat er niks anders op zit dan hun kamers te delen met de uitbundige roodverbrande familie die ineens voor de deur staat. Maar Pedro gaat verhaal halen en raakt steeds verder verstrikt in de onnavolgbare retoriek van de blijmoedige staf. Op zijn oorlogspad ontmoet hij de gefrustreerde Andres. Hun gezamenlijke paranoia gericht tegen de klauwen van het sinistere conglomeraat neemt zorgwekkende vormen aan.</p> <p>Op IFFR 2013 debuteerde Hofmann met Halley. Zijn tweede speelfilm Tiempo compartido werd ondersteund door het Hubert Bals Fonds, en in 2014 gepresenteerd op CineMart. Na het zien van deze Nederlandse coproductie zal een zonovergoten all-inclusive nooit meer hetzelfde zijn. Genomineerd voor de VPRO Big Screen Award.</p>

titel	regisseur	iffr 2018
Western	Valeska Grisebach	<p>Een groep Duitse bouwvakkers strijkt neer nabij een zomers Bulgaars grensdorpje. De mannen rijden wat rond in bouwvoertuigen, hakken in steen en zagen boomstammen. Tussendoor verkennen ze de omgeving en komen ze met de dorpingen in aanraking. Is de sfeer vijandig of onderzoekend? Vanwege de taalbarrière blijkt dat voor beide partijen lastig in te schatten. Vooroordelen, landerigheid en testosteron die in de lucht hangt, compliceren hun avontuur in den vreemde. Terwijl de Duitsers vooroordelen hebben over de in hun ogen onontwikkelde Bulgaren, is het maar de vraag hoe geciviliseerd ze zelf zijn.</p> <p>Deze hedendaagse, documentair ogende western in Europese setting, met arbeiders als cowboys en Bulgaren in de rol van natives, speelt intelligent en subtiel met zowel het westerngenre als de multiculturele identiteiten binnen Europa. Valeska Grisebach werkt, zoals altijd, met niet-professionele acteurs; de Duitsers zijn in werkelijkheid ook bouwvakkers en de Bulgaren komen grotendeels uit het dorp waar de opnamen plaatsvonden.</p>
Zama	Lucrecia Martel	<p>Martels nieuwe speelfilm, gebaseerd op een modernistische roman van de Argentijnse schrijver Antonio di Benedetto, toont scènes uit het leven van Zama, een officier van de Spaanse kroon die wacht op een brief van de koning die overplaatsing mogelijk moet maken uit het rivierstadje waar hij vastzit. Maar de situatie is netelig en hij moet onderdanig elke taak aanvaarden die opeenvolgende gouverneurs hem toevertrouwen. Als Zama beseft dat alles verloren is, sluit hij zich aan bij een groep soldaten die achter een gevaarlijke bandiet aangaat. Net als andere westerse personages die zijn gestrand in de tropen, wordt Zama's identiteit bepaald door een gevoel van verbondenheid met een beeld van Europa "...dat mensen die er nooit zijn geweest zich het best herinneren".</p> <p>Eeuwen later kampt Zuid-Amerika nog steeds met dezelfde problemen op het gebied van eigendom, land en ras, veroveraar en onderworpen, ontevredenheid en fatalistische uitputting.</p>

titel	regisseur	iffr 2019
Animal indireto	Daniel Lentini	<p>Na een angstaanval en een depressie laat filmmaker Daniel Lentini zich door zijn camera leiden en verlaat hij Rio de Janeiro. In korte scènes laat hij zien waar hij zijn ogen en aandacht op richt. Een stukje rivier, een vogel in een kamer, de schaduw van een raamkozijn op de wand, een close-up van een hond of de spiegeling van het gezicht van de maker in een kop koffie. Alles is met liefde gefilmd en maakt ruimte voor de verhalen van lotgenoten op Cuba, Haïti en in Brazilië. De angst en onrust die hij bij de mensen en hemzelf voelt, blijven verborgen achter de poëtische, bijna abstracte scènes.</p> <p>'I live therefore I film' is een van de leefregels die hij zichzelf heeft opgelegd. In het gespannen Brazilië van vandaag richt hij de aandacht op het dagelijkse en schept zo een moment van rust en klein geluk.</p>
Bloody Marie	Guido van Driel, Lennart Hillege	<p>Wonend tussen de uitbuiters en de uitbaters drinkt Marie op de Amsterdamse Wallen een gat in de dagen. Een kip tokt, een tekenaar tekent en ik drink, zegt ze zelf. Tekenen doet ze ook, maar door de drank en god-weet-wat komt er al een hele tijd niks goeds meer uit haar vingers. De dood van haar moeder, die ze in hallucinaties af en toe nog ziet, haar destructieve natuur, het speelt allemaal mee. Nadat ze een paar duizend euro steelt bij een van haar burens, escaleert de boel.</p> <p>Guido van Driels tweede lange film na De wederopstanding van een klootzak bewijst zijn voorliefde voor de rauwe marge van het bestaan en zijn voortdurende fascinatie voor mensen die in volle vaart op de afgrond afstormen, maar nog net een draai aan het stuur weten te geven. Marie weet ook het noodlot af te wenden, maar de vraag is voor hoe lang.</p>
Diamantino	Gabriel Abrantes, Daniel Schmidt	<p>Iedereen wil iets van de Portugese voetbalvedette Diamantino Matamouros: zijn vader, tevens trainer, ziet een kampioen, zijn zussen een dik belegde boterham, en zijn land een held. Maar als Diamantino de beslissende strafschop op het WK mist, gaat hij twijfelen aan alles wat hem ooit verteld is over de wereld om hem heen.</p> <p>Hiermee begint de dolle rit die Diamantino van Gabriel Abrantes en Daniel Schmidt is, de winnaar van de Grand Prix van de Semaine de la Critique in Cannes. Het is zowel een flexibel sprookje, een genderbending romance, een sciencefictionachtige body horror en een hilarische sociale (media) satire op het moderne Europa. Hoewel de film moet waden door een stroperige ondergrond van digitale desinformatie, de vluchtelingen crisis en toenemend rechts-nationalisme, tapdansen Abrantes en Schmidt lichtvoetig langs deze reële trauma's, intussen moeiteloos nieuwe texturen en tonen absorberend. Diamantino kijkt naar het post-Brexit tijdperk via een lachspiegel en in die verwrongen reflectie zien we dat een betere wereld mogelijk is.</p>
God of the Piano	Itay Tal	<p>Terwijl concertpianist Anat achter de vleugel zit, breken haar vliezen. Tot haar verdriet blijkt haar zoontje bij geboorte doof. De Baby Mozart-cd die haar vader meebrengt naar het ziekenhuis kan in de prullenbak. Anat wil kost wat kost een pianogenie opvoeden die in haar gerespecteerde muzikale familie zou passen en neemt drastische maatregelen om dat voor elkaar te krijgen.</p> <p>Deze parabel, met een vleugje thriller, vertelt het verhaal van een moeder – ingehouden gespeeld door Naama Preis – die met haar obsessieve gedrag en torenhoge verwachtingen haar kind dreigt te verstikken, zoals dat eerder bij haarzelf gebeurde. Naast de moeder-zoonrelatie verkent God of the Piano ook de onzekerheden die aan een wonderkind kleven. Is talent erfelijk? Bestaat er een geheime spanning of zelfs een wisselwerking tussen hoogbegaafdheid en middelmatigheid? En het allerbelangrijkste: welke prijs betaalt iemand, of het nu een volwassene of een kind is, als hij tot genie is gebombardeerd?</p>
Harpoen	Rob Grant	<p>Als driftkikker Richard voor zijn verjaardag een harpoen krijgt van vriendin Sasha en beste vriend Elias, wil hij zijn nieuwste speeltje maar al te graag meteen testen. De drie vertrekken met een jacht voor een dagtrip in de nabijgelegen wateren, alwaar achterdocht en jaloezie de overhand krijgen; het duurt niet lang voordat de boel op scherp staat. Als tot overmaat van ramp de motor van de boot het dan ook nog begeeft, en de rantsoenen op</p>

titel	regisseur	iffr 2019
		<p>het vasteland blijken te zijn achtergelaten, ontwikkelt zich een zenuwslopende overlevingsstrijd waarbij niemands geheimen – en bloed – gespaard blijven.</p> <p>Deze postmoderne adaptatie van een verhaal van Edgar Allan Poe, waarin drie matrozen na schipbreuk lootjes trekken om te bepalen wie zich op moet offeren als kannibalistische snack, is een bloeddorstige thriller met genoeg ademruimte voor een lach. Een driehoeksverhouding waarvan je al van (zee)mijlenver ziet aankomen dat het nooit goed kan aflopen.</p>
High Life	Claire Denis	<p>Wat verwacht je van een space opera onder regie van Claire Denis met Robert Pattinson in de hoofdrol? Nou, alles. High Life doet met sciencefiction wat Denis' Trouble Every Day (2001) met vampierfilms deed: met deze radicale interpretatie ondermijnt de filmmaker stijffiguren en genres, maar behoudt daarbij hun essentie.</p> <p>Pattinson is lid van een bont gezelschap gevangenen dat de ruimte ingestuurd wordt, schijnbaar om een energiebron te exploiteren in een zwart gat. Maar zij zijn degenen die uitgebuit worden als proefkonijnen in seksuele experimenten van hun arts (Juliette Binoche, als pure heks). Denis behandelt nog altijd haar lievelingsthema's – lichamen en buitenstaanders, die tegelijk begeerd en afgewezen worden. Het hallucinante en uiterst organische High Life is een cross-over tussen Solaris en Alien, maar dan zonder dat er een wonderlijke oceaan of monster aan te pas komt. Het is bovenal een fascinerend werk over de vraag hoe je je menselijkheid behoudt in de ruimte.</p>
His Nibs	Gregory La Cava	<p>In 1920 maakte komediepionier Al Christie A Smart Aleck, met variétéartiest Chic Sale – die hij of niet afmaakte of kort na het uitkomen terugtrok (hoewel er nooit een première datum is gevonden). Een jaar later kreeg Gregory La Cava (die tot die tijd zijn creativiteit richtte op baanbrekende animatiefilms) Christie's materiaal in handen en nam hij nieuwe scènes op met Sale – nu in vijf extra rollen, als hommage aan waar het publiek hem het meest om waardeerde: het spelen van typetjes.</p> <p>His Nibs speelt in een bioscoop tijdens de vertoning van een film getiteld He Fooled 'Em All; La Cava is verantwoordelijk voor de bioscoopscènes en Christie's materiaal wordt gebruikt als we iets zien van He Fooled 'Em All. Met andere woorden: Sale maakt grappen over zichzelf – zeker als hij in zijn rol van operateur iets gewaagds zegt over de rotfilm die hij vertoont!</p>
Karelia	Andrés Duque	<p>De bomen zien alles. In een nederzetting nabij de Russisch-Finse grens houdt een traditionele familie sjamanistische rituelen levend. De kinderen spelen in hetzelfde bos waar aan de stammen gespijkerde foto's herinneren aan de bloedige repressie van Stalin. Spiritualiteit en politiek ontmoeten elkaar in deze intuïtieve montage van poëtische impressies, historisch materiaal, natuurbeelden, gezinstaferele en een indringende getuigenis.</p> <p>Heen en weer schakelend tussen de betovering van de kinderblik en het kritisch essay, is dit het eerste deel van een tweeluik gewijd aan Karelië. De traumatische geschiedenis van deze streek, die ooit tot Zweden behoorde, klinkt nog steeds na. De vader van het gezin wijst op de massamoord door Ivan de Verschrikkelijke in 1570. Een knoestig houtblok in de kamer doet denken aan Pan, de god van de natuur en de paniek. Maar ook is er de lange arm van Poetin. De dochter van een historicus, een activist die twintig jaar lang massagraven onderzocht, vertelt hoe haar vader op grond van een schimmige aanklacht werd gearresteerd.</p>
Kino im Kopf	Michael Glawogger	<p>De te jong overleden non-conformist Michael Glawogger droomde altijd al van cinema die alle genres en grenzen oversteeg – totale cinema, vergelijkbaar met totaalvoetbal. Zijn brutaalste en gewaagste experiment in dit opzicht is Kino im Kopf: fictie, documentaire en experimentele speelfilm in één.</p> <p>De film wekt de indruk dat Glawogger een advertentie plaatste in de krant om zijn hoofdpersonen te vinden: een diverse groep niet-professionele film liefhebbers die dolgraag hun droomproject wilden realiseren, desnoods gedeeltelijk. Glawogger bood ze de kans een paar scènes uit hun project voor en met hem te regisseren, die hij daarna zou monteren tot een groots</p>

titel	regisseur	iffr 2019
		<p>weefsel van verlangens waarin de grenzen tussen de projecten zouden samensmelten tot één visioen. Maar waarvan: de triomf van cinema of het falen ervan? Ruim twintig jaar na de eerste vertoning oogt Kino im Kopf dromeriger en filosofischer en complexer en diepzinniger dan ooit.</p>
<p>Koko-di Koko-da</p>	<p>Johannes Nyholm</p>	<p>Drie jaar nadat ze door een tragedie werden getroffen, is de relatie van Elin en Tobias hevig ontwricht. Tijdens een autorit op weg naar het natuurgebied waar ze gaan kamperen, zijn hun woorden, en de stiltes daartussen, doortrokken van irritatie en verwijten. Ondanks Elins tegenwerkingen stuurt Tobias de auto diep het bos in om in het pikkedonker de tent op te zetten. In de ochtendschemering gaat Elin naar buiten om te plassen. Een witte kat, dezelfde die de avond ervoor hun pad kruiste, trekt haar aandacht. Dan klinkt er een circusdeuntje dat vanuit het bos dichterbij komt; de aankondiging van een beproeving die zich keer op keer zal herhalen, als een nachtmerrie waaruit ze niet kunnen ontwaken. Wat is hier aan de hand en hoe kunnen de twee ontsnappen aan het wrede, stompzinnige lot?</p> <p>Duizendpoot Johannes Nyholm verwerkt in zijn tweede speelfilm verschillende ideeën, waarvan hij sommige al eerder vormgaf in een muziekvideo en een korte film. In zijn originele beelduniversum vermengt hij live action met klassieke animatietechnieken om het grensgebied van fantasie en werkelijkheid te ontsluiten. Net zoals zijn schaduwpoppen aan zichtbare draden langs een scherm worden voortbewogen, komen ook Elin en Tobias niet los van de hun voorgeschreven rol in het sadistische schouwspel waarin ze verstrikt zijn geraakt. In de schemerzone tussen nacht en dag, tussen slapen en waken, moeten ze steeds opnieuw de confrontatie aangaan met hun diepste angst: alleen te zijn.</p>
<p>Lighthouse, The</p>	<p>Maria Saakyan</p>	<p>Lena, een jonge vrouw uit Moskou, keert terug naar haar geboortestad in het noorden van Armenië. Dan breekt er oorlog uit. Ze wil haar grootouders helpen weg te komen uit de stad, maar als ze aankomt bij hun huis beseft ze dat er geen uitweg is; ze kunnen niet terug naar Moskou. Terwijl ze bij haar bejaarde tante Kasiana logeert (Sofiko Chiaureli, bekend van haar werk met Parajanov), moet Lena leren leven met de oorlog.</p> <p>Het poëtische The Lighthouse was in 2006 de eerste speelfilm gemaakt door een vrouw sinds de geboorte van de Armeense filmindustrie begin jaren twintig. Saakyan, alumna van de prestigieuze Russische VGIK-filmschool, schreef geschiedenis terwijl ze die in haar film verkende. Met een multi-etnische cast en crew, met geld uit Rusland en Nederland, is dit tien jaar later nog steeds een progressieve film. Zowel esthetisch als wat betreft de visie achter de film.</p>
<p>Mountain, The</p>	<p>Rick Alverson</p>	<p>Zo bedwelmend kil is de sfeer in The Mountain, geholpen door een atonale, bezwerende soundtrack, dat je gaat denken dat zich achter het oppervlak van het scherm een duister, kwaadaardig universum bevindt dat deze wereld elk moment kan binnenvallen.</p> <p>We beleven die sluimerende dreiging door de ogen van de jonge Andy, die meereist met de oud-behandelaar van zijn verdwenen moeder, ene dokter Fiennes, een verrassend ingetogen rol van Jeff Goldblum. Deze neuroloog vraagt de jongen om hem te vergezellen als fotograaf bij operaties. Wat volgt is een reis langs Amerikaanse psychiatrische instellingen van de jaren vijftig, waar Fiennes vrouwen onderwerpt aan lobotomieën, die op dat moment eigenlijk al in onbruik zijn geraakt. The Mountain, gefilmd in uitgebeende 4:3-kaders, toont een ijsskoude mannenwereld waarin iedere vorm van menselijkheid chirurgisch verwijderd wordt. Inclusief het beetje leven dat Andy soms nog durft te tonen. Akelig sober, tragisch liefdeloos.</p>
<p>Murder Me, Monster</p>	<p>Alejandro Fadel</p>	<p>In een afgelegen en slaperig stadje in het Argentijnse deel van het Andesgebergte wordt een onthoofd vrouwenlichaam gevonden. Aan lokale politieagent Cruz de taak om de mysterieuze zaak op te lossen. Al snel wordt David, de verwarde echtgenoot van Cruz' minnares, opgepakt als hoofdverdachte. Daarmee is de zaak allesbehalve gesloten: David zou telepathisch verbonden zijn met het werkelijke monster en Cruz zoekt naar antwoorden in het bovennatuurlijke domein.</p>

titel	regisseur	iffr 2019
		<p>Het atmosferische Murder Me, Monster combineert body horror met cryptische symboliek. Het is een visueel imponerende nachtmerrie vol schilderachtige landschappen, schaduwspel en luguber spektakel, meteen al in de tamelijk confronterende openingsscène. Op filosofische wijze verkent filmmaker Alejandro Fadel het thema angst en blijft hij de grens tussen werkelijkheid en fantasie vervagen in een stijl die gerust Lynchiaans genoemd mag worden. Steeds meer onthoofde lichamen worden gevonden en Cruz gaat als een Argentijnse Dale Cooper op zoek naar het monster.</p>
<p>Parade</p>	<p>Nino Zhvania</p>	<p>Ze zouden in hun gouden jaren moeten zitten, maar volgens deze drie Georgische jeugd vrienden zijn die nooit aangebroken. Eentje komt net rond door de verkoop van schilderijen aan toeristen, een ander heeft zijn beste dagen als acteur achter de rug en de derde is net uit de gevangenis. Een toevallige ontmoeting op een van de toeristische pleinen van Tbilisi biedt uitkomst. Er wordt een ad hoc roadtrip gepland, die hopelijk de levens van de mannen zal veranderen.</p> <p>Debuterend Georgisch regisseur Nino Zhvania filmt de drie bromberen met tederheid. De mannen zijn oud, maar onder de rimpels en grijze haren schuilt nog steeds een aanstekelijke jeugdigheid. Ze kletsen, lachen en zingen, brengen elkaar in de problemen en helpen elkaar er ook weer uit. Voor een paar dagen zijn ze op een trip down memory lane. Een reis die hopelijk ook nieuwe onvergetelijke herinneringen zal opleveren.</p>
<p>Ray & Liz</p>	<p>Richard Billingham</p>	<p>Ray & Liz, het in grauw tinten gedrenkte, nietsontziende speelfilmdebuut van Richard Billingham, is gebaseerd op eerdere videowerken en het fraaie fotoboek Ray's a Laugh (1996) van de Britse kunstenaar/fotograaf. Binnen een benauwd kader reconstrueert Billingham drie episodes uit zijn jeugd in de deprimerende woonblokken buiten Birmingham, ten tijde van Margaret Thatcher.</p> <p>Zijn vader Raymond is een chronische alcoholist die de deur nauwelijks uitkomt en meestentijds zijn zelfgebouwen drankjes drinkt. Moeder Liz is een getatoeëerde, kettingrokkende vleesmassa die met haar pumps op het hoofd van Ray inhakt en af en toe een puzzeltje legt. Richard en zijn broer Jason zien het met lede ogen aan. Maar ondanks alle armoede en troosteloosheid zit er schoonheid in Billingham's minutieus vastgelegde, van sentiment gespeende herinneringen en toont hij – bij vlagen – compassie voor zijn naasten. Het autobiografische kleinnood werd al bekroond in Locarno, Montreal en Thessaloniki.</p>
<p>Sergei Parajanov</p>	<p>Sergei Parajanov</p>	<p>Hakob Hovantanyan</p> <p>Met een speelse, associatieve montage presenteert Sergei Parajanov een overzicht van portretschilderijen van Hakob Hovnatanyan, de 'Rafaël van Tiflis'. Door de combinatie van beelden en geluiden van zowel Hovnatanyans schilderijen als van het 19e-eeuwse Tbilisi kan Parajanov's korte documentaire worden gezien als een directe voorloper van The Colour of Pomegranates (1969), zijn meesterwerk.</p> <p>Kiev Frescoes</p> <p>Wat een speelfilm had moeten worden over de nasleep van de Tweede Wereldoorlog in het hedendaagse Kiev werd een korte collage van het bewaard gebleven beeldmateriaal nadat de autoriteiten alle negatieven hadden vernietigd. De testopnamen wijzen op een duidelijke en radicaal stilistische verschuiving na zijn eerdere en alom geprezen Shadows of Forgotten Ancestors.</p> <p>Arabesques on the Pirosmeni Theme</p> <p>Een documentaire over de grote Georgische outsiderkunstenaar Niko Pirosmeni. Door de details en onderwerpen van zijn kleurrijke werken te filmen, creëert Parajanov een innemend en mysterieus portret van Georgië zelf. Dit latere werk wordt vaak gezien als pendant van Hakob Hovnatanyan (1967), omdat ook die film een beroemde schilder tot onderwerp heeft.</p> <p>The Colour of Chips (Francesca Levi)</p> <p>Francesca Levi bracht De kleur van granaatappels, de klassieker van Parajanov, over naar de niet minder exotische Engelse badplaats Blackpool. Haar zus, filmcomponist Mica Levi (Jackie, Under the Skin) leverde het</p>

titel	regisseur	iffr 2019
		muzikale equivalent voor deze caleidoscopische video. Oorspronkelijk gemaakt als onderdeel van de serie 'The Unfilmables'.
Sheena667	Grigory Dobrygin	<p>Het Russische stel Olya en Vadim hebben grootse plannen: ze willen naar Duitsland reizen om daar een tweedehands sleepwagen te kopen. Nachtenlang speurt Vadim op het internet naar het voertuig dat het best geschikt is voor hun autogarage. Inkomsten haalt hij nu alleen uit verongelukte Lada's die buiten het dorp op een bedrieglijke weg de berm in rijden. Deze 'weg des doods' staat symbool voor de plek waar Olya en Vadim wonen: niemandsland Rusland, dat nooit een goede verbinding heeft gevonden met de rest van de wereld. De logica van dit wereldje slaat op hol wanneer Vadim online 'per ongeluk' in contact komt een webcamsmeisje uit Georgia. Om de daaropvolgende verwarringen te illustreren: het is Vadim niet gelijk duidelijk of ze uit Georgië of uit Georgia, VS komt, al maakt het hem niet zoveel uit. Hij wordt hopeloos verliefd op deze jonge vrouw die hij nog nooit in levende lijve heeft gezien.</p> <p>Opgeknipt in korte, komische hoofdstukken met ironische titels benadrukt Sheena667 de toenemende vervreemding van Vadim met zijn oorspronkelijke omgeving. Hij zit met zijn hoofd in de cloud, terwijl het echte leven om hem heen verdergaat, ook zonder hem. Debuterend regisseur Grigory Dobrygin verbeeldt Vadims gedoemde romance met een dosis ironie en absurdisme. Al schuilt onder het komische oppervlak een tragisch verhaal van een man die totaal niet voorbereid is op de onpersoonlijke, geld slurpende werking van globalisering en de daarbij behorende interneteconomie.</p>
Skid	Zbynek Brynych	<p>In Skid wisselt Zbyněk Brynych de sociaal-realistische en anekdotische benadering van zijn eerste twee films in voor een gedurfdere, expressievere stijl en levert met coauteur Pavel Kohout een psychologisch rijke spionagefilm af die zich afspeelt in West-Duitsland en Tsjechoslowakije. De Tsjechische immigrant Frantisek Král krijgt een vreselijk auto-ongeluk in West-Berlijn. De West-Duitse geheime dienst maakt direct misbruik van de situatie, geeft hem een nieuwe identiteit en gaat Král, die lijdt aan gedeeltelijk geheugenverlies, opleiden tot spion om zo in Praag een microfilm te bemachtigen. Aanvankelijk loopt alles volgens plan, maar als Král beseft dat zijn geboortestad er heel anders uitziet dan de sombere, zieltogende plek die er bij hem ingehamerd is, nemen de gebeurtenissen een andere wending ...</p> <p>Na 1969 filmde Brynych vooral in West-Duitsland, terwijl de nationaliteit van Kohout (mede-oprichter van Charta 77) werd ingetrokken, omdat hij tijdens de Praagse Lente een van de woordvoerders was.</p>
Spy Gone North, The	Yoon Jongbin	<p>Yoon Jong-bin, die zijn regiecarrière begon met The Unforgiven, een controversieel exposé over psychologisch en fysiek geweld onder militaire rekruten, levert hier een onsentimenteel, intens en vlot verteld verhaal af vol fascinerende details.</p> <p>In 1993 rekruteert Zuid-Korea's National Intelligence Service (NIS) de voormalige officier Park Suk-young als spion en krijgt hij de codenaam 'Black Venus'. Hij moet in Peking infiltreren in een groep hooggeplaatste Noord-Koreaanse functionarissen om informatie te verzamelen over het Noord-Koreaanse kernwapenprogramma. Black Venus sluit vriendschap met Ri Myong-un, een machtige manipulator, en slaagt er onverwacht in het vertrouwen van de Noord-Koreaanse leiders te winnen. Ontmaskering door de meedogenloze Noord-Koreanen is niet het enige gevaar waar hij mee te maken heeft, ook de politieke intriges aan de zuidkant van de grens dreigen zijn successen teniet te doen.</p>
Symphony of the Ursus Factory	Jasmina Wójcik	<p>De Ursus-fabriek toen: 170 hectare groot, 20.000 werknemers rijk en een productie van 100 tractoren per dag. Nu: vervallen leegstaande gebouwen, waarvan de helft reeds is gesloopt door investeerders met nieuwe plannen. De symfonie van mechanische geluiden en gebaren die gedurende de film langzaam ontstaat, wordt voortgebracht door voormalig werknemers. Ze zijn trots op hun fabriek, herinneren zich de grote aantallen mensen en de</p>

titel	regisseur	iffr 2019
		<p>feesten die ze met elkaar hadden. Ze vormden een gemeenschap die gedreven was om de landbouw vanuit de fabriek te ondersteunen. Niet alleen in Polen, maar in de hele wereld was de Ursus-tractor een begrip. De energie die deze mensen hadden, wordt voelbaar in hun re-enactments. Het is een verhaal van vervlogen vormen van arbeid. Jaśmina Wójcik werkte negen maanden met de groep. Ze laat de nostalgie niet toe, maar biedt een kijkje in een tijd die niet meer is voor te stellen.</p>
<p>Todos somos marineros</p>	<p>Miguel Ángel Moulet</p>	<p>Maanden geleden hadden ze al weg moeten zijn. Maar het moederbedrijf ging failliet en nu dobbert hun vissersschip al twee maanden werkeloos voor de kust van de Peruaanse havenstad Chimbote. Het grootste deel van de bemanning is inmiddels vertrokken, maar Krystof, zijn jongere broer en de kapitein hebben geen geld om terug te reizen naar Rusland. Steeds vaker verplaatsen ze zich van het schip naar de wal, waar ze liefdevol worden opgevangen door de eigenaresse van een lokaal restaurant. Met een trefzekere stijl verandert scenarist/regisseur Miguel Ángel Moulet de beproeving van de drie mannen in iets groters. Zonder dat hij die vergelijking opdringt, ontwaren we de contouren van een wereldwijde diaspora, van het leger van ontheemden dat over de wereld zwerft op zoek naar een plek om te overleven. Wat is na verloop van tijd nog het thuis van deze mannen? Zullen ze hier aarden of blijven ze moeite doen om naar huis te gaan?</p>
<p>Unschuldige, Der</p>	<p>Simon Jaquemet</p>	<p>Ruth werkt in een laboratorium waar proefdieren worden blootgesteld aan radicale medische experimenten. Terwijl zij onder werktijd voor God speelt, onderwerpt ze zich thuis aan de strenge religieuze eisen van haar geloofsgemeenschap: evangelische christenen die geloven in het bestaan van demonen. Haar geregelde leven raakt uit het lood wanneer Andreas, haar ooit voor moord veroordeelde ex-vriend, plotseling opduikt. Is hij het echt of is hij een geest? Wat is er in haar tienerdochter gevaren, en hoe loopt het af met het aapje dat een lichaamstransplantatie ondergaat? Der Unschuldige is een fascinerend onvoorspelbaar verslag van Ruths zoektocht naar antwoorden. De wonderlijke locaties – industriële panden met desoriënterend lange gangen, een duistere parenclub annex buitenzwembad, fletse moderne architectuur in pittoresk Zwitsers landschap – dragen bij aan het vervreemdende effect. De tweede speelfilm van de Zwitser Simon Jaquemet is zichtbaar beïnvloed door de cinema uit buurland Oostenrijk (Haneke, Seidl), maar voegt daar een vleugje Kubrick en een stevige dosis eigenzinnig talent aan toe</p>
<p>Walden</p>	<p>Daniel Zimmermann</p>	<p>In virtuoze, vloeiende beelden die 360 graden rondgaan, toont Zimmermann de absurde reis van een stapel planken. Het begint allemaal in het bos rond het klooster van Admont in Oostenrijk, waar een gekapte dennenboom omvalt om tot houten planken te worden verzaagd. Met de trein, vrachtwagen en boot belandt de stapel planken in het hart van het Braziliaanse regenwoud. De planken volgen de belangrijkste handelsroutes voor grondstoffen, maar dan in omgekeerde richting. Walden toont zo de absurditeit van een van de economische principes die onze geglobaliseerde wereld tekenen. Zimmermanns documentaire is één grote tour de force: de camerahoogstandjes bestaan uit dertien panoramische opnames, waarbij de camera rond zijn as draait. De minutieuze tracking shots laten je aandachtig kijken naar loodsen, goederentreinen, grensovergangen, benzinepompen, vrachtwagens en containerschepen. De stapel planken is inmiddels weer terug in Europa, om in Admont, musea en galeries te worden tentoongesteld, als getuige van een zinloze reis.</p>
<p>X&Y</p>	<p>Anna Odell</p>	<p>Net als in haar vorige film The Reunion (2013) kiest kunstenaar, filmmaker en actrice Anna Odell ervoor om haar eigen persoon centraal te stellen in dit onderzoek naar zichzelf en de ander, naar grenzen en (gender)identiteit. Wie zijn wij in onze eigen ogen, in die van onze geliefden en vooral in die van onbekenden? Naast acteur Mikael Persbrandt heeft Odell zes andere gerenommeerde, Scandinavische acteurs uitgenodigd om hun beider</p>

titel

regisseur

iffir 2019

		<p>alterego's te spelen. Zonder script zijn zij geheel vrij om te ontdekken hoe ze zich tot elkaar verhouden, wat vooral tot verwarring leidt. Wat en wie is echt? In diverse daartoe gebouwde ruimtes, wordt noest gewerkt aan een mysterieuze kunstfilm – ook op de achtergrond door producenten, crewleden en agents. Het levert erotische, intieme, verstilde en komische scènes op. Maar het ogenschijnlijke gebrek aan visie, grensoverschrijdend gedrag en onderlinge fricties maken deze repetities steeds lastiger. Of was dat juist de bedoeling?</p>
--	--	---

titel	regisseur	iffr 2020
About Endlessness	Roy Andersson	Als van een Sjeherazade horen we een voice-over vertellen wat ze allemaal ziet: een priester die van zijn geloof is gevallen, een verregende vader die de veters van zijn dochter strikt, een verslagen leger sjokkend in de kou.
Air Conditioner	Fradique	Op mysterieuze wijze beginnen op een dag de airconditioners in de Angolese hoofdstad Luanda van de gebouwen af te vallen. Als bewaker Matedo de opdracht krijgt om voor het einde van de dag een airco bij zijn verhitte baas te bezorgen, belandt hij onder andere bij de excentrieke eigenaar van een elektronicazaak. Zijn zoektocht is het startpunt voor een prettig losse film over de polsslag van deze stad: de gebouwen in Luanda die de geschiedenis zichtbaar dragen, en de mensen die er hun leven proberen op te bouwen na de burgeroorlog. Muziek en geluid gidsen ons door de stad: we horen een jazzy soundtrack, een maatschappijkritische rap, het chaotische rumoer van de stad en surrealistisch vervormde geluiden. De opening van de film zet gelijk de toon, met stadsporetten van de Angolese fotograaf Cafuxi. Het onafhankelijk geproduceerde Air Conditioner is volledig in Angola geschreven, geproduceerd en opgenomen door het collectief Geração 80 en laat zien dat de kunstzinnige cinema in Angola springlevend is.
Boyz in the Wood	Ninian Doff	Als de drie grootste miskleunen van hun school zijn ze uitgekozen om te strijden voor de Duke of Edinburgh's Award. Dean, Duncan en DJ Beatroot (stiekem niet zijn echte naam) moeten zich een weg zien te banen door de Schotse Hooglanden, vergezeld door studiebol Ian. Dat er een groot bord met vermiste kinderen aan het begin van hun trektocht staat, belooft al weinig goeds. De jacht is geopend in Boyz in the Wood. Terwijl de onbenullige jongeren klagen over de frisse lucht en hun landkaart gebruiken om licht ontvlambare hasj te roken, loert een hertog vanuit de verte door zijn vizier. Een dwaas kat-en-muisspel gaat van start, vol oerdomme beslissingen en krankzinnige plotwendingen. Samen met een bliksemontage en twee paranoïde agenten uit een stoffig dorpje in de buurt, maakt debuterend regisseur Ninian Doff de chaos compleet. Nog een boodschap erbij over de kloof tussen de generaties? Ach, waarom ook niet.
Crash	David Cronenbergs	David Cronenbergs controversiële verfilming van de cult-sciencefictionroman van J.G. Ballard werd op het filmfestival van Cannes in mei 1996 bekroond met de Speciale Juryprijs, voor zijn 'moed, durf en originaliteit'. Reclamemaker James Ballard en zijn echtgenote Catherine leiden een leven vol vluchtige seksuele ontmoetingen, op zoek naar een zinvolle fysieke ervaring in een wereld van achtbaanssnelwegen. Na een bijna fatale frontale botsing ontdekt James de perverse genoegens van verwrongen staal. Wanneer hij de vrouwelijke overlevende van de botsing opnieuw ontmoet, leidt de gemeenschappelijke ervaring al snel tot een wilde seksuele relatie. Ze worden 'ontdekt' door de duistere wetenschappelijk onderzoeker Vaughan, de drijvende kracht achter een geobsedeerde groep mensen die zich onder meer bezighoudt met het exact naspelen van beroemde fatale crashes zoals die van Jayne Mansfield en James Dean in zijn Porsche. Cronenberg laat technologie compromisloos botsen met de menselijke psyche, gefilmd in de tinten van koud staal en met een gepolijst metaalachtige soundtrack van meestercomponist Howard Shore.
État sauvage, L'	David Perrault	Deze Franse western speelt zich af in 1863, twee jaar na het uitbreken van de Amerikaanse Burgeroorlog. De grond wordt een Franse familie, een echtpaar en hun drie dochters, te heet onder de voeten. Ze besluiten vanuit Missouri naar New York te reizen, om van daaruit terug te gaan naar Parijs. Op hun reis langs gevaarlijke bergpassen en door besneeuwde landschappen worden ze begeleid door Victor Ludd, een ex-huurling met een litteken op zijn wang. Ludd wordt achternagezeten door de mysterieuze Betty, een in het zwart geklede vrouw die zijn ex-geliefde is. De rebelse jongste dochter Esther ontwikkelt gevoelens voor de gekweld Victor ("Ik ben er geen man naar om te trouwen"). L'état sauvage is een fraai opgenomen western met stemmige muziek en

titel	regisseur	iffr 2020
		betoverende, in slow motion gefilmde sequenties. De tweede speelfilm van David Perrault gaat over het vinden van je eigen levenspad en volgens Perrault vooral over "een groep vrouwen die gaandeweg losbreekt van de ketenen die hen aan mannen bindt".
Extraordinaire voyage de Marona, L'	Anca Damian	<p>In de eerste momenten van L'extraordinaire voyage de Marona knippert een straattekening van een opgekruld hondje nog een paar keer met haar ogen. Hondje Marona neemt afscheid, terwijl het krijtstof al begint te vervagen door de wind. Het is het begin van een oogstrelende animatiefilm. De stervende viervoeter neemt de kijker mee op een reis langs herinneringen aan verschillende eigenaren – van straatartiesten tot bouwwerkers. Hoe meer ervaringen we het beestje zien opdoen, hoe meer heimwee door haar leven gaat lopen.</p> <p>Hoofdattractie binnen dat verhaal is de animatiestijl, die rechtstreeks uit de losse pols lijkt te komen. Uitgeknipte waterverftekeningen bewegen over het scherm, decors kunnen uit een paar viltstiftlijnen bestaan en plotseling soepel vervormen. Het ene moment zoeven we door een Parijs van bordkarton, het volgende moment verschijnt een Mondriaan-achtige omgeving of trekken er planeten voorbij. Volkomen vrij, alsof de tekeningen hun eigen wil hebben. Prachtig expressief en grenzeloos fantasievol.</p>
First Love	Miike Takeshi	<p>Wanneer de talentvolle, nogal sombere bokser Leo te horen krijgt dat hij een hersentumor heeft, loopt hij plots de in het nauw gedreven en getroebleerde callgirl Monica tegen het lijf. Met niets meer te verliezen, raken de twee verwickeld in een mislukte drugsdeal tussen de Japanse gangsters van de yakuza en een Chinese triade. Een corrupte agent, onnozele gangsters, bloeddorstige femme fatales en een eenarmige huurmoordenaar betreden het strijdtoneel.</p> <p>Niet eerder verwees Miike Takashi zoveel naar zijn eerdere werk als in First Love. Deze met bloed besmeurde, nostalgische, liefdesbrief aan de jaren negentig doet nog het meest denken aan Miike's Black Society-trilogie, maar met een hedendaagse twist. Neem de gebruikelijke absurde ingrediënten: rollende hoofden, zwarte humor en altijd luid schreeuwende yakuza, voeg daar nog een vleugje romantiek aan toe en je bent gereed voor deze explosieve, kleurrijke rit – alweer de 103e (!) speelfilm van de Japanse genremeester.</p>
Impossible Project, An	Jens Meurer	<p>Dr. Florian 'Doc' Kaps was altijd al gecharmeerd van analoge beeld- en geluidsdragers, maar toen de allerlaatste polaroidfabriek midden in de digitale vaart der volkeren gesloopt dreigde te worden, ging hij over tot actie. De beroemde instantfotografie moest en zou bewaard blijven. De excentrieke, ideeënrijke Oostenrijker blijkt echter geen zakenman. In de paar jaar dat deze energieke documentaire Doc volgt, verandert er iets in de tijdgeest: ook andere analoge pleitbezorgers laten van zich horen. Een kleine groep zwemt krachtig tegen de stroom in, zich ontworstelend aan de tech-giganten die ons in hun ongemakkelijke greep houden.</p> <p>Een voice-over loodst de kijker door de avonturen van Doc en andere bevlogen veranderaars. Deze opnamen worden doorsneden met shots van karakteristieke analoge schatten als telefoons, platenspelers en drukpersen. Uiteraard is ook het eindresultaat te zien van 'instant'-polaroidfoto's – toen en nu. Van Andy Warhol en Lady Gaga tot vele, vele analoge selfies.</p>
Just 6.5	Saeed Roustae	<p>Zowel het begin als het slot van Just 6.5 zou zo uit een Amerikaanse actiefilm kunnen komen. Ook daartussenin voert Saeed Roustae (Life and a Day) het tempo en de spanning op zoals het een Hollywoodfilm betaamt, maar de inhoud van zijn tweede speelfilm is toch duidelijk Iraans. De agenten die samen jacht maken op een drugsbaas ruziën voortdurend, en de drugslord in kwestie is al halverwege de film gearresteerd. Daarna is het geharrewar nog lang niet voorbij. Een actiefilm kende nog nooit zoveel lange dialogen – en toch houdt Roustae zijn publiek op het puntje van de stoel.</p> <p>Just 6.5 laat een kant van Iran zien die nog niet vaak in de Iraanse cinema aan bod kwam. Het aantal drugsverslaafden in het land loopt in rap tempo op. Voor de narcoticabrigade is het dweilen met de kraan open, laat Roustae</p>

titel	regisseur	iffr 2020
		zien, in een politiefilm waarin ieder personage gelaagd en geloofwaardig is – ook de slechterik van het verhaal.
Lighthouse, The	Robert Eggers	<p>Twee noeste zeelieden (Robert Pattinson en Willem Dafoe) beheren de vuurtoren van een afgelegen eiland. Een troosteloos, winderig stuk rots, waarop niets anders te doen valt dan werken en drinken. De stugge collega's compenseren hun gebrek aan sociale vaardigheden met geouwehoer in ouderwetse tongval à la Melville. Het onvermijdelijke aanbreken van de drankvoorraad resulteert in seksueel getinte spanningen, gewelddadige uitbarstingen en bovennatuurlijke waanbeelden.</p> <p>Na de zeventiende-eeuwse gruwelen van zijn debuut <i>The Witch</i>, toont Robert Eggers dit keer een maritieme nachtmerrie in de late negentiende eeuw. In somber zwart-wit en bijna vierkant beeldformaat verbeeldt <i>The Lighthouse</i> de claustrofobie van twee kwetsbare mannen die tot elkaar zijn veroordeeld. Met deze verfijnde psychologische horror bewijst Eggers zich als een van de meest ambitieuze hedendaagse Amerikaanse genrefilmers.</p>
Little Man, Time and the Troubadour	Ineke Smits	<p>De troubadour uit de titel, dat is kunstenaar Sipa Labakhua, die met zijn autobiografische poppentheatervoorstelling rondreist door zijn geboorteland Abchazië. Het soms surrealistisch ogende stuk is gebaseerd op de lotgevallen van zijn vader, zijn held. Hij was een politicus vol idealen die door de oorlog met Georgië met zijn gezin naar Moskou vluchtte, maar daar niet kon aarden. Nu is de zoon teruggekeerd. Hij deelt zijn zorgen met het publiek en ontmoet inwoners uit de streek. Gedreven door de vragen "Wat is een land? Wat is thuis?", verzamelt hij herinneringen en bespiegelingen van een bont gezelschap – van nationalistische Abchaziërs tot immigranten en kunstenaars.</p> <p>Labakhua ontwikkelde het libretto voor zijn voorstelling samen met regisseur Ineke Smits, die niet voor het eerst haar liefde voor de regio toont. De voorstelling werd het vertrekpunt voor een poëtische roadmovie met zang en verbeelding, nostalgie en verwondering. "Kijk, we praten. We gaan vooruit", meent iemand na het marionettenspel.</p>
Longa Noite	Eloy Enciso	<p>Enkele jaren na het einde van de Spaanse burgeroorlog keert de zwijgzame Anxo terug naar het Galicische dorp waar hij werd geboren. Tijdens terloopse gesprekken op zijn reis voelt hij hoe de oorlog en het nieuwe Franco-regime de relaties tussen mensen hebben veranderd. Thuis wordt hij door beide kanten met argwaan begroet. In dialogen, en soms monologen, horen we verhalen over oorlog, angst, gevangenschap, rijkdom, armoede en het belang van vrijheid. Deze reflecties zijn gebaseerd op de memoires van verbannen schrijvers, van tot zwijgen gebrachte achterblijvers en van politieke gevangenen.</p> <p>Geholpen door de indrukwekkende cinematografie van Mauro Herce (ook van <i>Fire Will Come</i>), ontwart de veelgeprezen tweede speelfilm van Eloy Enciso de knopen van het fascisme, om verstrikt te raken in een web van repressie. Een hypnotisch werk dat geleidelijk zijn tragische historische tijdperk ontstijgt, en verandert in een film die zowel metafysisch als actueel en urgent is.</p>
Magic Mountain, The	Eitan Efrat, Daniel Mann	<p>In Thomas Manns roman <i>De toverberg</i> brengt hoofdfiguur Hans Castorp zeven jaar door in een Zwitsers sanatorium, waar de ijle bergglucht hem in een andere werkelijkheid brengt. Hoewel er geen directe verwijzing is naar het boek is, is deze essayistische documentaire van Daniel Mann (geen familie) en Eitan Efrat een toespelings op zowel de sfeer als titel van het boek. De filmmakers nemen steengroeven, tunnels en grotten onder de loep, en onderzoeken zo het onverzadigbare menselijke verlangen om grondstoffen uit de aarde te halen. In drie hoofdstukken gaan ze in op de helende krachten van Oostenrijks radongas, de krachtige energie van Zwitsers gesteente, en de in Poolse grotten gevonden bloed-en-zweet-parels, een gedenkteken voor hen die er stierven. Het is een geologische en culturele geschiedenis van onze (vaak fysieke) relatie met het ondergrondse – een manier om de wereld op verschillende manieren te leren kennen en ervaren. Neem net als Castorp "the sick ride into the mountain to be healed".</p>

titel	regisseur	iffr 2020
Miracle du Saint Inconnu, Le	Alaa Eddine Aljem	<p>Net voor zijn arrestatie weet een boef zijn buit boven op een heuvel in de Marokkaanse woestijn te begraven. Na een lange gevangenisstraf keert hij terug om de schat op te halen, maar tot zijn verbazing treft hij er een gloednieuw dorp aan, met een zwaarbewaakt altaar precies boven zijn schatplaats. De dief wil natuurlijk zijn buit terug, maar kan niet zomaar het inmiddels heilig verklaarde graf schenden. Hij moet dus onderdeel worden van de lokale bevolking, om zo van binnenuit zijn onrechtmatige bezit alsnog binnen te halen.</p> <p>Debuterend regisseur en scenarist Alaa Eddine Aljem heeft een gortdroge misdaadfilm gemaakt, die op ongebruikelijke manieren stilstaat bij geloof en gemeenschapsvorming. Hij verbeeldt het kleine woestijndorp als een dynamische, onvoorspelbare plek die door een combinatie van toeval, bijgeloof en traditie uitgroeit tot een volwaardige gemeenschap. Een nieuw dilemma dient zich dan aan: door zijn buit op te halen, berooft de dief deze prille plek van zijn enige bestaansrecht.</p>
Mosquito	João Nuno Pinto	<p>Dromend van grote avonturen heeft de zeventienjarige Zacarias zich aangemeld bij het Portugese leger. Zo belandt hij in 1917 na een lange bootreis in Mozambique, waar hij de Portugese kolonie moet veiligstellen tegen een Duitse troepenmacht. Zacarias kan niet wachten, maar wanneer hij malaria krijgt, moet hij achterblijven in het basiskamp terwijl zijn peloton naar Niassa vertrekt. Nauwelijks opgekrabbeld verlaat hij het kamp later in zijn eentje om zich alsnog bij het peloton aan te sluiten.</p> <p>Wat volgt, is een reis als een koortsdroom. Zacarias reist te voet door het territorium van de Makua. Naast de inheemse bevolking ontmoet hij wilde dieren, dolende kolonisten en gedeserteerde Duitsers. Eenzaamheid, honger, uitputting en de naweeën van malaria maken hem in toenemende mate verward. Wat is echt en wat is hallucinatie? Het niet-chronologisch vertelde Mosquito is een visueel overdonderende oorlogsfilm zonder oorlog; het front bevindt zich elders, maar misschien in Zacarias' hoofd. Regisseur João Nuno Pinto onttrekt een vaak over het hoofd gezien onderdeel van de Eerste Wereldoorlog aan de vergetelheid.</p>
My Mexican Bretzel	Nuria Giménez	<p>My Mexican Bretzel opent met zwart-witfragmenten van piloten tijdens de Tweede Wereldoorlog in Zwitserland, ondertiteld door – zo wordt gesteld – fragmenten uit het dagboek van Vivian Barrett. Ze vertelt over zichzelf en haar man Léon, die door een ongeluk met zijn vliegtuig zijn gehoor deels verloor en niet meer kon vliegen. Daarna ontspint zich het glamoureuze leven van het paar via dagboekfragmenten en filmpjes, vastgelegd door Léon, over wie we verder leren dat hij een succesvol antidepressivum ontwikkelde, evenals een obsessie voor alle soorten vervoermiddelen.</p> <p>De zorgvuldig gemonteerde home-movies begeleiden de observaties en gedachten van Vivian, waarbij meer abstract beeldmateriaal haar angsten, heimelijke verlangens en kwellende dromen verbeeldt. Regelmatig citeert ze de Indiase goeroe Kharjappalli, die haar op de been houdt in tijden van onzekerheid en stormachtige gevoelens. Geluid wordt slim en ingehouden ingezet, om beelden kracht bij te zetten of emoties te onderstrepen. De kijker wordt daarbij gemanipuleerd, maar pas aan het einde blijkt in welke mate.</p>
Nose or Conspiracy of Mavericks, The	Andrey Khrzhanovsky	<p>Zou dat echt kunnen: Marlen Choetsjjevs jaren zestig mijlpaal Toegangspoort Ilica (1963) als in-flight entertainment?! En let op het moment dat je te zien krijgt dat Andrei Tarkovski een klap krijgt omdat hij zich sardonisch afvraagt of rapen echt lovenswaardig zijn. Memorabele scènes, ook wanneer de context soms onnavolgbaar is. In het vliegtuig zien we klassiekers van de Sovjet-cinema op de schermen naast de gebruikelijke bagger, terwijl twee heren een gesprek beginnen over Gogols beroemde proto-surrealistische novelle De neus uit 1836 en wat het betekent om beschaafd te zijn vandaag. Getoonzet op de intrigerende score van Sjostakovitsj' gelijknamige opera uit de jaren twintig, leidt de film van de Sovjet/Russische animatielegende Andrei Chrzjanovski ons op een bijtende, postmodernistische toer, met een en al uitweiding, hier en daar een plot, boordevol bijdehante vrijpostigheden. Audiovisuele woordspelingen creëren een wirwar van ideeën, anekdotes en</p>

titel	regisseur	iffr 2020
		zelfs verrassende inzichten in de wegen van het hart, allemaal zorgvuldig vermomd als grap. Een juweel uit de toekomst en het verleden.
Shell and Joint	Isamu Hirabayashi	<p>Als mensen zichzelf proberen te doden, betekent dat dan dat ze niet langer willen leven? Nee hoor, zegt de hotelmedewerker in Shell and Joint, een vrouw die zelf meerdere pogingen deed, onder andere door in een zee met haaien te springen. Ze wijt het allemaal aan een bacterie die haar gedachten stuurde, vertelt ze haar collega bloedserieus.</p> <p>Het speelfilmdebuut van kortefilmmaker Hirabayashi Isamu zit vol met dit soort vervreemdende gesprekken. Hij volgt verschillende personages in een Japans capsulehotel in een serie absurdistische sketches. Het ene moment filosoferen insecten in een poppenanimatie over de dood, het volgende kletst een stel mannen over erecties in de sauna. Hirabayashi filmt het in strakke, statische kaders – wat alles extra surrealistisch maakt – en smeedt het vakkundig samen tot een fascinerend geheel dat onder meer de scheidslijn tussen mens en insect onderzoekt, en de dunne grens tussen zijn en niet-zijn.</p>
Tierra adentro	Mauro Colombo	<p>In zijn eerste lange documentaire dompelt filmmaker Mauro Colombo zich onder in de Darién Gap, een dichtbegroeid, mysterieus oerwoud dat Panama van Colombia scheidt. Op de gevaarlijke grens tussen deze twee landen kruisen de paden van guerrilla's, immigranten, autochtone bewoners, boeren, drugshandelaren, lokale politieagenten en wilde dieren elkaar. Colombo benadert de jungle en de personages die er verblijven vanuit een antropologisch perspectief. Hij focust op de zoektocht naar betekenis in dit niemandsland, als metafoor voor de natuurlijke wildheid in de mens. Tierra adentro is een urgente politieke film die de ontbossing van dit gebied vastlegt, iets wat niet alleen de bewoners, maar de hele wereld raakt. Hij voert de kijker mee naar het hart van het conflict en laat ons de intensiteit van de jungle ervaren. Een uitnodiging om een onbekende wereld te betreden en een manier te vinden om ons ertoe te verhouden.</p>
VHYes	Jack Henry Robbins	<p>Met deze bizarre retrokomedie – volledig op VHS gedraaid – stappen we vol overgave het jaar 1986 binnen. U weet wel, toen alles nog zo lekker overzichtelijk was. In dat jaar krijgt de twaalfjarige Ralph met kerst een videocamera. Hij begint meteen volop met het maken van homevideo's en neemt televisieprogramma's op die hij eigenlijk niet mag kijken. Per ongeluk doet hij dat wel over de trouwvideo van zijn ouders heen. Het resultaat is een heerlijk nostalgische brij aan Tel Sell-reclames, meditatief landschapsschilderen en gecensureerde B-porno, waarin alles heerlijk uit de bocht vliegt. Zelfs de Amerikaanse versie van Tussen kunst en kitsch krijgt hier een grimmig randje.</p> <p>Deze vrolijke en goed doordachte pastiche van cultuurkritiek en nostalgie, met cameo's van Susan Sarandon en Tim Robbins (de ouders van de regisseur), verwijst net zoveel naar toen als naar nu. In een talkshow waarschuwt een wetenschapper profetisch voor de gevaren van video: "Ooit zullen we allemaal mini-VHS-recorders bij ons hebben! De wereld zal er zijn om gefilmd te worden!"</p>
Voyage du prince, Le	Jean-François Laguionie	<p>Jean-François Laguionie is een onbetwiste grootheid in Franse animatie, maar zijn belangrijkste werken zijn moeilijk in een bepaalde sfeer of stijl thuis te brengen. Op sommige momenten leunen ze tegen het sprookjesachtige aan, dan weer lijken ze meer op sciencefiction-epen. Maar stevast, in de kern van alle verhalen, is er een mythologisch gegeven. De manier waarop hij dat vormgeeft heeft hem veel fans opgeleverd. Hij geeft ons iets uiterst zeldzaam: animaties voor volwassenen waarvan kinderen en jongeren ook volop kunnen genieten.</p> <p>Le Château des singes (1999), een allegorie over wantrouwen en verdeeldheid in een apenrijk, is een van de zijn meest geliefde werken. Met Le Voyage du prince keert hij nu stilletjes terug naar die wereld, zonder op zoek te zijn naar een vervolg op de verhaallijn van die eerdere film. Dit keer draait het verhaal onder de apen om vreemdelingenhaat – een zeer actueel onderwerp, dat Laguionie met een zachte hand en een zeldzame visuele</p>

titel	regisseur	iffr 2020
		grandeur ontwikkeld heeft.
You Are Not I	Sara Driver	<p>You Are Not I verdiept zich in de gekwelde, maar verontrustend heldere geest van een schizofreen. Een jonge patiënt ontsnapt uit een psychiatrische inrichting in de chaos van een kettingbotsing in de buurt. Ze wordt voor een van de slachtoffers aangezien door een vrijwillige hulpverlener die haar aantreft terwijl ze een steen in de mond van een dode vrouw probeert te stoppen. De vrijwilliger rijdt haar naar het huis van haar zus. Die is verbijsterd en ontzet door de onverwachte komst van de psychotische Ethel.</p> <p>Drivers expressionistische film laat de kijker voortdurend in onzekerheid. Dankzij de sfeervolle zwart-witbeelden van Jim Jarmush en de onheilspellende synthesizersoundtrack van Phil Kline wordt You Are Not I ook wel als de vrouwelijke variant van David Lynch' Eraserhead beschouwd. Geïnspireerd op een kort verhaal van Paul Bowles draaide Driver haar debuut in zes dagen voor 12.000 dollar. De film werd lang verloren gewaand, tot er in 2008 een kopie opdook tussen de bezittingen van Paul Bowles in Tangier in Marokko.</p>

titel	regisseur	iffr 2021
Archipel	Félix Dufour-Laperrière	<p>“Volg me en ik laat je alles zien”, zegt een vrouwenstem. Ze doelt op de Saint Lawrence-rivier en de duizend eilanden – werkelijk en gedroomd. “Ik ben een eigenzinnige gids”, waarschuwt ze de man die haar tegenhanger is. Met hun dialoog op voice-over groeit Archipel uit tot een semifictieve tocht door de geboortestreek van filmmaker Félix Dufour-Laperrière: Quebec, gevangen in een samengaan van verrassend creatieve animatie in een breed scala aan technieken met een deels verzonnen documentaire.</p> <p>Tegelijk is deze ware verbeelding ook een filosofisch essay over de vraag wat een land maakt tot een streek, een gemeenschap. Bestaan die pas als wij er woorden aan geven, verhalen vertellen? Zo ontstaat een veelzijdige eenheid van poëtische bespiegelingen, oude documentaire beelden, hedendaagse impressies, werk en feest, en herinneringen aan strijd en pijn. De vindingrijkheid blijkt direct al uit de opening. Het geanimeerde silhouet van onze gids vult zich met een landschap. Kijken wordt een avontuur.</p>
Bebia, à mon seul désir	Juja Dobrachkous	<p>Ariadna, een jong model, wordt plotseling van de catwalk teruggeroepen naar haar geboortedorp in Georgië om bij de begrafenis van haar grootmoeder te zijn. Na een ongemakkelijk weerzien met haar verbitterde moeder verneemt ze dat ze als jongste lid van de familie een speciaal ritueel dient uit te voeren. Een oud gebruik, dat zou verwijzen naar de Griekse mythe over de draad van Ariadne. Met tegenzin begint ze aan de merkwaardige opdracht die desondanks ook voor haarzelf belangrijk zal blijken te zijn.</p> <p>Bebia, à mon seul désir kenmerkt zich door veel gevoel voor fysieke details, voor sfeer en voor de omgang van mensen met elkaar, alles nauw verweven met de flashbacks waarin Ariadna zich haar kindertijd herinnert. De fotografie in stijlvol zwart-wit met een poëtische toets brengt niet alleen de klassieke cinema in herinnering, maar geeft ook het verhaal een meer tijdloos karakter.</p> <p>Ariadna's verwarring heeft niet alleen te maken met de botsing met haar moeder, maar ook met de pijn uit haar jeugd – het gevoel niet mee te tellen – die nog steeds op haar drukt. De uitvoering van het ritueel, bedoeld om de geest van haar grootmoeder de weg naar het graf te wijzen, wordt onverwacht een terugkeer naar haarzelf. Geholpen door een filosofisch aangelegde jongeman die ook veel twijfels heeft, krijgt ze nieuw zicht op haar leven en haar naasten. Strijd en conflict hoeven betovering niet in de weg te staan.</p>
Black Medusa	Youssef Chebbi	<p>Nada is een jonge vrouw met een dubbelleven. Overdag is ze stil en teruggetrokken, maar in het nachtleven van Tunis pikt ze allerlei mannen op. Ze laat ze eerst hun verhaal doen – omdat ze zelf niet spreekt, fungeert ze als een soort praatpaal – om ze daarna gewelddadig toe te takelen. De komst van een nieuwe collega op het werk, Noura, en de vondst van een mythisch mes in het huis van een van haar slachtoffers zetten gebeurtenissen in gang waar Nada steeds minder controle over heeft.</p> <p>Black Medusa is niet alleen een portret van een boze, jonge vrouw in postrevolutionair Tunesië; de regisseurs schetsen ook een portret van Tunis, een stad die zowel strakke en kille kantoorgevels als een uitbundig nachtleven kent. Bovenal bieden ze een unieke, vernieuwende kijk op hedendaags Tunesië. Met Nada's dubbelleven als metafoer, waarin monotonie en geweld de boventoon voeren, verkent de film de dieperliggende zorgen en het verdriet van een generatie.</p> <p>In de negen nachten die deze vertelling beslaat, stappen de makers met gemak van genre naar genre: van een film noir met een mysterieuze femme fatale tot een Italiaanse giallo waar een seriemoordenaar rondwaart, met zelfs een vleugje fantasy. Doelbewust breekt het uitgesproken Black Medusa met de gangbare stijlmiddelen van de Noord-Afrikaanse cinema, zoals Nada breekt met de regels van de maatschappij om zichzelf te kunnen bevrijden.</p>
Edge of Daybreak, The	Taiki Sakpisit	<p>De geestestoestand van één familie weerspiegelt de getroebleerde geschiedenis van Thailand in dit onheilszwangere speelfilmdebuut van Taiki Sakpisit, die in 2019 met The Mental Traveller deel uitmaakte van IFFR's Tiger Short Competition.</p>

titel	regisseur	iffr 2021
		<p>Het neerslaan van de studentenopstanden in de jaren zeventig en de militaire coup van 2006 zijn de (impliciet gehouden) historische ankerpunten van een even vloeibare als beklemmende familiegeschiedenis, getekend door psychisch trauma, geweld en schuldcomplexen. Aan de vooravond van een politieke machtswissel wordt een vrouw naar een safehouse gebracht waar ze, voordat haar man de grens over wordt gebracht, een laatste maaltijd met hem deelt. Drie decennia eerder is deze Ploy een klein meisje dat in een coma verkeert nadat ze bijna verdronk. Haar vader, een militair, is al drie jaar spoorloos en haar moeder herstelt van een zenuwinzinking. Zij diept samen met haar minnaar, de jongere broer van haar man, de trauma's uit hun jeugd op.</p> <p>Dreiging en repressie hangen in de lucht in monochrome opnamen van desolate, vervallen locaties, waar lantaarns een spookachtig lichtspel creëren. Een donkere soundtrack, een minimum aan filmische handeling en een loom tempo roepen een toestand van hypnose in gedachten. De personages lijken gevangen in een staat van emotionele verlamming, waar verleden en heden samensmelten tot één eindeloze nachtmerrie. Een schaduw trekt voor de zon; een duister voorteken of een gebeurtenis die de sluimer kan doorbreken?</p>
Feast	Tim Leyendekker	<p>Er was muziek en wijn, maar er waren ook injectienaalden: kratten vol objecten van een plaats delict worden uitgesteld op een tafel. Deze geestige maar sinistere openingsscène zet de toon voor Feast, de eerste lange speelfilm van Tim Leyendekker. Uitgangspunt is de verontrustende Groningse hiv-zaak, waarbij mannen tijdens feesten met voorbedachten rade werden gedrogeerd en geïnjecteerd met besmet bloed. Eerder excelleerde Leyendekker op IFFR door de grenzen van vormen en verhalen op te zoeken. Feast is zijn eigen compromisloze proces van waarheidsvinding, langs diepe primaire emoties als lust, agressie en de behoefte aan geborgenheid. Leyendekkers elegante en vernuftige film is als een stevige omhelzing waarbinnen verwondering, plezier, verontwaardiging en afschuw alle ruimte krijgen. Elke gedachte krijgt haar eigen vorm. Verruimt drugsgebruik behalve de geest ook de wil? Kan instemming elastisch zijn? Theatrale monologen gaan moeiteloos over in het documentair gestileerde alledaagse. De schuldigen worden bevraagd en aangemoedigd om na te denken over hun daden.</p> <p>Soepel bewegen toon, ritme en kleur mee met verschillende perspectieven en dimensies. De locaties variëren van een sober conventionele Hollandse woonkamer en een microbiologisch laboratorium tot een strand bij zonsopkomst. Ook verwijzingen naar Plato vinden hun plek. Tijdens diens feestmaal Symposium wordt gefilosofeerd over oorsprong, aard en het doel van Eros en vriendschap. Waar eindigt persoonlijk genot en begint de invasie van de ander? Kan het zijn dat een agressor slechts zocht naar een gevoel van thuiskomen?</p>
Gagarine	Fanny Liatard, Jérémy Trouilh	<p>De zestienjarige Youri is in de Gagarine-wijk opgegroeid, in de gemeente Ivry-sur-Seine. Zijn grote droom is astronaut worden. Op een dag krijgt hij te horen dat men van plan is Gagarine te slopen, wat Youri absoluut wil voorkomen. Samen met zijn vrienden Diana, Houssam en een aantal inwoners doet hij er alles aan zijn thuis te beschermen.</p>
Mitra	Kaweh Modiri	<p>Is ze het? Wetenschapper Haleh weet het niet zeker. Ze heeft Leyla, de vrouw die haar dochter heeft verraden, nooit gezien. Maar haar stem, die zou ze uit duizenden herkennen, zelfs bijna veertig jaar later. Toch? Haleh krijgt plotseling de kans om de executie van haar dochter te revancheren. Maar hoe betrouwbaar is het geheugen als het om traumatische gebeurtenissen gaat? En hoe zoet en zinvol is wraak?</p> <p>De Nederlands-Iraanse regisseur Kaweh Modiri zaait twijfel bij de kijker terwijl de eigenwijze Haleh (Jasmin Tabatabai) zeker van haar zaak lijkt. Ze dringt vastberaden het leven binnen van Leyla, die net naar Nederland is gevlucht en met haar jonge dochter in een portiekflat woont. Het uitgangspunt van Mitra is gebaseerd op Modiri's eigen leven: zijn zus Mitra werd geëxecuteerd voordat hij werd geboren. Scherp schakelt hij tussen het</p>

titel	regisseur	iffir 2021
		in zand- en blauwtinten gefilmde Iran in 1982 en het schemerige Nederland. Een sfeervolle politieke thriller die ook over moederschap gaat, met een betoverende beeldvoering.
Riders of Justice	Anders Thomas Jensen	<p>Als scenarist voor filmmakers als Susanne Bier en Kristian Levring is Anders Thomas Jensen van vele markten thuis, maar als regisseur heeft hij een onmiskenbare eigen stijl. Net als Adam's Apples (2005) en Men & Chicken (IFFR 2016) is zijn nieuwste film een zwarte komedie met een plot zoals alleen Jensen dat kan bedenken.</p> <p>Riders of Justice begint met een serie trieste gebeurtenissen: een gestolen fiets, ontslag, een treinongeluk. Toeval of een causale keten? Data-analist Otto (Nikolaj Lie Kaas) duikt in de materie, geholpen door zijn excentrieke collega Lennart (Lars Brygmann) en hun nog zonderlinger maat Emmenthaler (Nicolas Bro). Samen met beroepsmilitair Markus (Mads Mikkelsen), die zijn vrouw verloor bij het treinongeluk, ontpoppen de mannen zich tot engelen der wrake.</p> <p>De missie leidt tot resultaten, al zijn het misschien niet de gewenste. Met zijn gortdroge humor en onnavolgbare logica is Riders of Justice een nieuw absurdistisch – en toch ook leerzaam en ontroerend – hoogtepunt in Jensens oeuvre.</p>